

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Το Τερας της Αβύσσου

4

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, προχωρεί προς τὸ θρόνο της πού βρίσκεται στή μέση τῆς πλατείας, ἀνάμεσα στους δώδεκα σοφούς. (*) Στήν ἀτμόσφαιρα ξεχύνεται ἡ γλυκειά ἀρμονία ἐνὸς ὕμνου πού ψάλλει μιὰ χορωδία κοριτσιῶν. Ξαφνικά, ἐνῶ ἡ βασίλισσα προχωρεῖ, λυγίζει σέ μιὰ στιγμή τὰ γόνατά της, πιάνει τὸ στήθος της καί σωριάζεται χάμω χωρίς μιλιὰ.

Τὸ πλήθος ἀρχίζει νὰ κινηταί καί τὸ τραγοῦδι ἀπὸ τὰ κορίτσια σταματᾷ. Οἱ σοφοὶ σηκώνονται ὄρθιοι καί στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Στὰ δόντια τοῦ Χάρου».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2

ἡ ἀνησυχία. Πρῶτος τρέχει κοντὰ στὴ βασίλισσα ὁ Μπίλ.

Σκύβει, τὴ σηκώνει ἀπὸ τὶς μασχάλες καί βλέπει μὲ φρίκη ἕναν κόκκινο λεκέ πάνω στὸ φόρεμά της, πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Τὴν σκότωσαν!, φωνάζει, χωρίς κι' αὐτὸς νὰ θέλη.

Ὁ Ἄρκο μὲ τὸ Λουτὶ βρίσκονται τώρα κοντὰ του. Οἱ δώδεκα σοφοὶ τρέχουν κι' αὐτοὶ νὰ δούν. Τὸ πλήθος, μὲ μιὰς, ξεσπᾷ σὲ ἕναν ἀπελπισμένο θρῆνο καί τὰ παιδάκια φωνάζουν σπαραχτικά τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης τους βασίλισσας.

— Πρὸς θεοῦ, ἕνα γιὰτρό!, φωνάζει κάποιος.

Εἶναι ὁ ὑπασπιστής. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατάχλωμο ἀπὸ τὴ συγκίνηση καί ἡ ἀναπνοή του βαρειά.

—Πρέπει να την πάμε στο δωμάτιό της!, κάνει ο Μπίλ και την αρπάζει από τις πλάτες.

‘Ο Λούντι την κρατά από τα πόδια και προσπαθούν να περάσουν από όλο αυτό το πλήθος που τους περιστοιχίζει, που κλαίει, που φωνάζει, που ρωτάει να μάθει αν πέθανε ή αν ζή.

Με κόπο καταφέρνουν να περάσουν ανάμεσά τους και να ανέβουν τα σκαλιά του παλατιού. ‘Η σκηνή είναι τραγική και συγκινητική. ‘Ο Μπίλ, που είναι τόσο ψυχραίμος, δεν μπορεί τώρα να κρατήσει τα δάκρυά του. Βλέπει όλον αυτό τον κόσμο που υποφέρει για τη βασίλισσα του και συγκινείται.

Σε λίγο βρίσκονται μέσα στο δωμάτιό της και την αποθέτουν πάνω στο κρεβάτι. ‘Ο γιατρός, που φτάνει εκείνη τη στιγμή, της πιάνει το χέρι. Της ανοίγει κατόπιν το μάτι και ρίχνει μια ματιά στο τραύμα της.

— ‘Υπάρχουν ελπίδες; ρωτά ο ύπασπιστής με αγωνία.

— Εύτυχώς που η σφαίρα την χτύπησε λίγο πιο πάνω από την καρδιά. Δεν υπάρχει κίνδυνος να πεθάνει. Μόνο που πρέπει να της κάνουμε αμέσως μετάγγισι αίματος.

‘Ο Μπίλ βγαίνει από το δωμάτιό της και νοιώθει τώρα τον εαυτό του ελαφρό κι’ εύτυχισμένο. ‘Η βασίλισσα δεν θα πεθάνει! Το πλήθος, που φωνάζει κάτω από το παλάτι της, θα την ξαναδη πά-

λι: Οί ύπηκοοί της που την αγαπούν θα κλάψουν τώρα από χαρά. ‘Ομως οί έχθροί της; Αύτοί οί ύπουλοι και ανανδροί έχθροί της που την πυροβόλησαν μέσα στην τελετή;

‘Ο Μπίλ σφίγγει τις γροθιές του από αγανάκτησι και βγαίνει σε ένα παράθυρο. Βλέπει την πλατεία πλημμυρισμένη από κόσμο. Στα αυτιά του φτάνουν οί λυγμοί, τὰ κλάματα και οί κατάρες.

Μόλις τὸν βλέπουν, γυρίζουν ὅλοι τὰ βλέμματά τους ἐπάνω του. Σωπαίνουν για ν’ ἀκούσουν.

Περιμένουν με αγωνία τὸ μίλημά του.

— Σταματήστε τις φωνές και τὰ κλάματα!, φωνάζει ὅσο μπορεί πιο δυνατά για νὰ τὸν ἀκούσουν. ‘Η βασίλισσα δὲν πέθανε, εἶναι μονάχα τραυματισμένη! ‘Ο γιατρός εἶπε πὼς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος!...

Δὲν μπορεῖ νὰ πῆ τίποτε ἄλλο. ‘Ενα ἀπέραντο «Ζήτω!» ἀντηχεῖ ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη στὴν πλατεία καὶ γεμίζει τὴν πολιτεία ὀλόκληρη. ‘Ο ἐνθουσιασμός τους δὲν περιγράφεται. Κάνουν σὰν τρελοὶ ἀπὸ τὴ χαρά τους...

— ‘Ο ‘Αρκο με τὸ Λούντι σὲ καλὸν στὴν ἀστυνομία, λέει ὁ ὑπασπιστὴς στὸν Μπίλ.

«Μμ... ἔχουμε πάλι φασαρίες», συλλογίζεται ὁ Μπίλ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι για νὰ πάη στὴν ἀστυνομία.

Βρίσκει τὸν ‘Αρκο καὶ τὸ

Λούντι σε βαθειά συλλογή. Μαζί τους βρίσκεται ή Πόλα και ό Τόμ.

— Τί νέα έχουμε; ρωτά ό Μπίλ.

— "Ασχημα, άπαντά ό "Αρκο. Μόλις πρό όλίγου πήρα ένα τελεσίγραφο από τόν Βάγκ.

— Τελεσίγραφο; Και τί ζητάει;

— Νά παραδοθούμε, άν θέλουμε τή ζωή μας! Αυτό μάς ζητάει. Έχει τή δύναμι, λέει, νά μάς σκοτώσει όλους.

— Και ποιός τό έφερε τó τελεσίγραφο;

— Τό βρήκα άνοίγοντας τήν πόρτα τού γραφείου μου. Κάποιός τó είχε πετάξει μέσα.

— Καλά και πώς θά τού άπαντήσης άν δέχεσαι νά παρδοθής ή όχι;

— Με τόν άσύρματο. Μου έδωσε μερικά στοιχεία τού κύματός του για νά τού άπαντήσω.

— Λοιπόν; Τί θά τού άπαντήσης;

— Θά τó μάθης τώρα.

— Πρέπει νά αναφέρουμε τó ζήτημα στό συμβούλιο τών σοφών, λέει ό Λούντι.

— Δεν έχω έμπιστοσύνη σε κανέναν από δαύτους! πετάγεται νευριασμένος ό "Αρκο. Κάποιος από τούς δώδεκα σοφούς πυροβόλησε τή βασίλισσα! "Από εκεί ήρθε ή σφαίρα! "Εφ' όσον ή βασίλισσα είναι στό κρεβάτι, θά κάνω ό,τι μου άρέσει έμένα. "Εσύ, Λούντι, νά πάρης μιá δύναμι άνδρών καλά όπλισμέ

νων και νά τούς άφίσης στη δεξαμενή τού ύποβρυχίου, μή πώς μάς κάνουν καιμιá επίθεσι και καταστρέφουν τά μηχανήματα με τήν πίεσι τού άέρος. "Αλλοίμονό μας τότε! Θά όρμήση ή θάλασσα νά μάς πνίξη μέσα σε λίγα λεπτά. "Επίσης νά φρουρήσετε τó εργοστάσιο άτομικής ένεργείας, τήν άκαδημία, και τά άνάκτορα. Στο εργοστάσιο πού παράγει τó φώς έσται λα μονάχος μου φρουρός. "Εσύ, Πόλα, θά καθήσης μαζί με τήν τραυματισμένη βασίλισσα. Θά είσαι ή καιμαριέρα της. Και σεις, Μπίλ και Τόμ, θά είστε οί σωματοφύλακες της. Δεν θά άφίνετε κανέναν νά τήν πλησιάζη εκτός άπό τόν ύπασπιστή, τó γιατρό της και τούς δώδεκα σοφούς. "Οποιος θέλει νά μηπύ στο δωμάτιό της πρέπει νά έχη άδεια με τή σφραγίδα τής άστυνομίας και τή δική μου ύπογραφή. Καταλάβετε;

Τά παιδιά δέν προλαβαίνουν νά άπαντήσουν, όταν ένα ζωηρό κουδούνισμα άντηχεί στο δωμάτιο.

"Ο "Αρκο με ένα πήδημα πλησιάζει στο γυμνό τοίχο. Με μιás ό τοίχος άνοίγει και παρουσιάζεται ένα μηχανήμα με καλλώδια και με έναν καθρέφτη, μεγάλο και τετράγωνο, στη μέση.

— Είναι ό πράκτοράς μας άπό τή Νέα "Υόρκη, λέει ό "Αρκο.

"Ολοι πλησιάζουν με περιέργεια και καρδιοχτύπι κοντά στο μηχανήμα. Σε λίγο πα-

ρουσιάζεται στον καθρέφτη ένας άντρας. Χαμογελάει και, κάνοντας έναν χαιρετισμό με το χέρι του, αρχίζει να μιλάει αμερικάνικα, τόσο καθαρά, που νομίζεις πως βρίσκεται δίπλα τους:

— Καλημέρα, "Αρκο. Σε πληροφορώ πως είδοποίησα τους γονείς του Μπίλ και του Τόμ ότι τα παιδιά τους υπάρχουν στη ζωή. Θέλω άκομη να σε πληροφορήσω για ένα μυστικό που μόλις τώρα έμαθα. Η κυβέρνηση της Αμερικής έκανε μυστική συμμαχία με τους προδότες μας, χωρίς φυσικά να ξέρη ότι έχει να κάνει με εγκληματίες. Ο κόσμος άκομη δεν ξέρει τίποτε, ούτε φαντάζεται πως μπορεί να υπάρχει μια μεγάλη πολιτεία κάτω στη γη. Προσέξτε πολύ

να μη σάς κλέψουν τα έπισημονικά μας μυστικά και προσπαθήστε με κάθε τρόπο να τους χτυπήσετε τώρα που είναι νωρίς, πριν μās κηρύξουν τον πόλεμο όλα τα κράτη της γής! Δεν έχω τίποτε άλλο να σάς πώ. Μήπως έχετε έσύ;

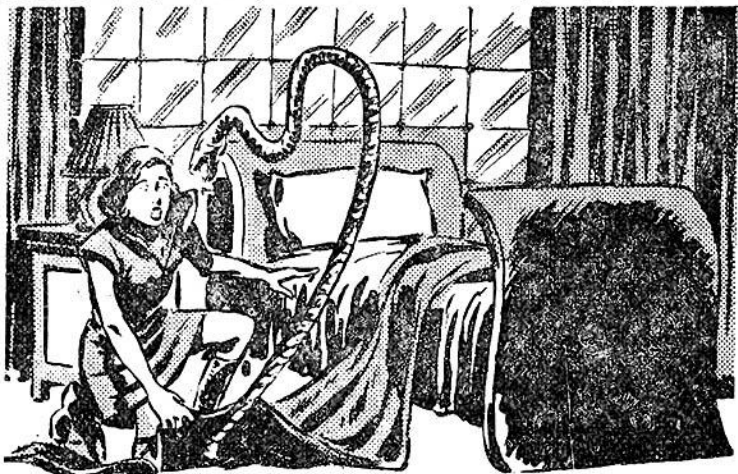
— "Όχι, μιλάει ο "Αρκο, θά σε πάρω όμως πολύ σύντομα.

Ο άνδρας ξαφνικά χάνεται από τον καθρέφτη και ο τοίχος κλείνει ξανά, σκεπάζοντας το τηλεοπτικό μηχάνημα. Ο Τόμ μένει με το στόμα όλάνοιχτο από θαυμασμό:

— Δεν γίνεται να πώ και γώ κάτι στον πράκτορά σας; παρακαλεί τον "Αρκο.

— Τί θέλεις να πής;

— Να βρής τη μητέρα μου

Μέσα από τα διπλώματα του σεντονιού έχει πεταχτεί ένα φίδι που άργοκινά το κεφάλι του.

Ένα πλοκάμι ανεβάζει την Πόλα στην επιφάνεια και την στροφογυρίζει.

και να της πη να ταΐξη κάπου - κάπου το σκυλάκι μου, τόν Φρίξ! Να μου στείλη και καμμιά σοκολάτα, γιατί εδώ δεν πουλάνε πουθενά...

‘Ο Άρκο δεν έχει όρεξη γι’ άστειά.

— Πηγαίνετε τώρα και όπως σάς είπα, διατάζει. Έγώ θα απαντήσω τώρα στο τελεσίγραφο του κυρίου Βάγκ. Νεκροί θα του παραδοθούμε, μα ζωντανοί ποτέ!

**Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ...**

ΝΥΧΤΑ. Το ροχαλητό του Τόμ δίνει και παίρνει. Δίπλα του ο Μπίλ διαβάζει. Θα είναι περα

σμένα μεσάνυχτα και τὰ περισσότερα φώτα του παλατιού έχουν σβύσει. Η βασίλισσα κοιμάται. Το τραύμα της καλυτερεύει ολοένα, μα ακόμη δεν σηκώνεται από το κρεβάτι της γιατί είναι πολύ αδύνατη.

‘Ο Μπίλ σταματά για μια στιγμή το διάβασμα. Κάποιος χτυπά στην πόρτα. Έτσι του φαίνεται. ‘Ο χτύπος ξανακούγεται. Αφίνει το βιβλίο και πηγαίνει ν’ ανοίξη. Το δωμάτιό τους βρίσκεται πλάι από της βασίλισσας. Τους χωρίζει μόνο ένας φαρδύς διάδρομος. Απέναντι από το δωμάτιό τους κοιμάται ή Πόλα, που έχει αναλάβει τὰ κα-

θήκοντα τῆς καμαριέρας.

«Ὁ Μπίλ δὲν εἶναι φοβιτσιάρης, μὰ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, βάζει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Βλέπει τὴν Πόλα. Εἶναι χλωμὴ καὶ ἀνήσυχη.

— Τί συμβαίνει; τὴ ρωτᾷ. Δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα;

— Ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Κάτι συμβαίνει νομίζω...

— Πού; Στὸ δωμάτιό σου; Δὲν ξέρω... Ἄκουσα κάτι παράξενους κρότους, κάτι συρσίμαπα στὸ πάτωμα... Εἶμαι βέβαιη πὼς κάποιος πέρασε προηγουμένως ἀπὸ τὸ διαδρόμο.

«Ὁ Μπίλ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. Καταλαβαίνει πὼς οἱ φόβοι τῆς Πόλα εἶναι ἀδικοιολόγητοι.

— Φοβάσαι νὰ κοιμηθῆς μονάχη σου στὸ δωμάτιό σου; Τότε κοιμήσου στὸ δικό μου κρεβάτι καὶ ἐγὼ πηγαίνω στὸ δικό σου. Τὸ ροχαλητὸ τοῦ Τὸμ θὰ σοῦ κρατᾷ καὶ συντροφιὰ!

Ἡ κοπέλλα δέχεται. Ὁ Μπίλ περνᾷ στὸ δωμάτιό της καί, ἀφοῦ μένει γιὰ λίγα λεπτὰ καθισμένος στὸ κρεβάτι της, σβύνει τὸ φῶς καὶ πέφτει νὰ κοιμηθῇ.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ χασμουρηθῇ ὅταν ἓνα ἑλαφρὸ σύρσιμο τὸν κάνει νὰ σταματήσῃ. Ἄνα σηκώνει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλύτερα.

Τίποτε. Οὔτε ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

«Μήπως ἐπηρεάστηκα καὶ

γὰ ἀπὸ τοὺς φόβους τῆς Πόλας;», συλλογίζεται καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ.

Περνοῦν μερικές στιγμὲς ἀκόμη. Ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας βλέπει νὰ σβύνῃ καὶ τὸ φῶς τοῦ ἄλλου δωματίου. Ἀμέσως κατόπιν ἀκούγεται ἓνα τρίξιμο καὶ μιὰ τρομακτικὴ, διαπαραστικὴ φωνὴ φτάνει ὡς τ' αὐτιά του.

«Βοήθεια! Βοήθεια!...»

Μ' ἓνα πήδημα πετάγεται ἐπάνω. Εἶναι ντυμένος καὶ τὸ πιστόλι τὸ ἔχει ἀκόμη στὴν τσέπη. Ἀνοίγει τὴν πόρτα, ἀνάβοντας ταυτοχρόνως τὸ φῶς. Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου νομίζει πὼς βλέπει μιὰ σκιά νὰ χάνεται. Τρέχει ξοπίσω της μὰ ἀναγκάζεται νὰ ξαναγυρίσῃ, γιὰτὶ δὲν βλέπει τίποτε. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἀνοίγει καὶ παρυσιάζεται ἐντρομῇ ἡ Πόλα.

— Ἐσὺ ἐφώνησες; τὴ ρωτᾷ.

— Ὁχι, ἡ βασίλισσα!

Ἐνα ρίγος τοῦ διαπερνᾷ ὅλο τὸ σῶμα. Μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπῆς βγάζει τὸ κλειδί καὶ ξεκλειδώνει τὴν πόρτα της. Μπαίνει μέσα καὶ ἀνάβει τὸ φῶς, ἐνῶ ἡ Πόλα τὸν ἀκολουθεῖ.

Τὸ κρεβάτι τῆς βασίλισσας εἶναι ἀδειανὸ καὶ τὰ σεντόνια της ἔχουν πέσει κάτω. Ἡ ἴδια βρίσκεται κουλουρασμένη καὶ ἀναίσθητη σὲ μιὰ γωνιά. Χωρὶς ἀργοπορία τὴν παίρνουν καὶ οἱ δύο στὰ χέρια τους καὶ τὴν ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι της.

— Φέρε μου τὰ σεντόνια

νά την σκεπάσουμε, λέει ο Μπίλ στην Πόλα, ενώ αυτός προσπαθεί να ξανάφερη τη βασίλισσα στις αισθήσεις της. Της τρίβει τὰ χέρια και τῆς κάνει ἔπειτα τεχνητὴ ἀναπνοή.

— "Α! ! !

Ἡ φωνὴ τῆς Πόλας, μιὰ φω- νὴ γεμάτη τρόμο και ταραχὴ κάνει τὸν Μπίλ νὰ ξαφνιασθῆ και νὰ γυρίσῃ ἀπότομα τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ πού βλέπει δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξεχάσῃ ποτὲ στὴ ζωὴ του! Μέσα ἀπὸ τὶς δίπλες τοῦ σεντονιοῦ ἔχει πεταχθῆ ἓνα φίδι! Ἄργοκινᾶ τὸ κεφάλι του και εἶναι ἔτοι- μο νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω στὴ δυ- στοχισμένη Πόλα, πού τὸ κυττάζει μὲ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη και δὲν παίρνει πολὺ σκέψι και ἀργοπορία. Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει ἓνα προσκεφάλι και τὸ πετάει μὲ ὄλη του τὴ δύ- ναμι ἐπάνω στὸ φίδι. Τὴν ἴδια στιγμή πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι και, ἀρπάζοντας τὴν Πόλα, τὴν ἀνεβάζει δί- πλα στὴ βασίλισσα.

Τὸ φίδι πού γιὰ μιὰ στιγ- μὴ κυλιέται στὸ πάτωμα, ἀρ- χίζει νὰ τυλίγεται στὸ προ- σκεφάλι μὲ τόση μανία, πού τὸ κάνει ἓνα μικρὸ κουβαράκι κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἐ- πείτα ξετυλίγεται μὲ μιὰς και κυττάζει ὀλόγυρά του. Ἡ γλώσσα του σὰν ἀστραπὴ σπαθίζει ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μπίλ βγάζει τὸ πιστό- λι και τὸ σημαδεύει. Μ' ὄλο

πού στὴ σκοποβολὴ εἶναι ἄσσοσ, δὲν καταφέρνει νὰ τὸ χτυπήσῃ, γιὰτὶ τὸ φίδι εἶναι πολὺ λεπτὸ και κινεῖται συ- νε χῶς. Τρεῖς σφαῖρες πηγαί- νουν χαμῆς, ὅταν τὸ τερά- στιο αὐτὸ σιχαιμερὸ ἔρπετό, πού εἶναι κάπου τρία μὲ τέσ- σερα μέτρα μακρὺ, πετάγε- ται μὲ ὀρμὴ πρὸς τὸ κρεβ- βάτι. Εἶναι τόσο ἀπότομο και ξαφνικὸ τὸ πέταγμά του, πού γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Μπίλ τὰ χάνει και δὲν ξέρει τί νὰ κά- νῃ. Μπροστὰ στὴν ἀπελπισία του, ἀρπάζει ἀπὸ μιὰ ἄκρη τὸ στρώμα τοῦ κρεββατιοῦ και μὲ μιὰ δυνατὴ κίνησι τὸ τραβάει πρὸς τὰ ἔξω. Οἱ δυὸ γυναῖκες πέφτουν κάτω, ἐνῶ τὸ φίδι ἀνεβαίνει στὸ κενὸ κρεββάτι.

Μὲ μιὰ δεύτερη και γρήγο- ρη κίνησι, ὁ Μπίλ ἀρπάζει ἀ- πὸ κάτω τὸ κρεββάτι και τὸ ἀναποδογυρίζει. Βλέπει τώρα τὸ φίδι νὰ ἔχη πιασθῆ στὴ φάκα πάνω στὸ πάτωμα και κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἐτοι- μάζει τὸ πιστόλι και περιμέ- νει. Ἀπὸ κάποιο μέρος θὰ ξεφυτρώσῃ τὸ κεφάλι τοῦ φι- διοῦ.

Πράγματι, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ φίδι βγάζει τὸ κεφάλι του και προσπαθεῖ νὰ γλυστρήσῃ ὅλο του τὸ σῶμα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ κρεββατιοῦ. Ὁ Μπίλ σημαδεύει ἀπὸ κοντὰ και πατᾶ τὴ σκανδάλῃ. Αὐτὸ εἶναι! Ἡ σφαῖρα τὸ τρυπάει στὴ μέση. Κατόπι, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ σηκώνει τὸ κρεβ- βάτι. Τὸ σῶμα τοῦ φιδιοῦ, πρὶν ξεψυχίση, πετάγεται

πρός τὸ ταβάνι καὶ ξαναπέφτει κάτω. Ὁ Μπίλ ἀποτραβιέται μὲ φρίκη καὶ κλησιάζει τὴ βασίλισσα, ποὺ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ἐπάνω τῆς βρίσκεται σκυμμένη ἡ Πόλα.

Τὴν ξαπλώνουν ξανά στὸ κρεβάτι, ἀφοῦ τὴν καθησυχάζουν πῶς δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε.

— Τί συνέβει; τὴ ρωτᾷ ὁ Μπίλ.

— Καθὼς κοιμόμουν μὲ σβυστὸ τὸ φῶς, ἀπαντᾷ ἡ βασίλισσα, αἰσθάνθηκα ἕνα πράγμα νὰ μὲ βαραίνει ἔπάνω στὸ σῶμα μου. Ἐπειτα ἔνοιωσα αὐτὸ τὸ πράγμα νὰ κυλάει ἀπὸ τὰ πόδια μου πρὸς τὸ κεφάλι μου. Ἀπλώσα μὲ προφύλαξι τὸ χέρι μου καὶ

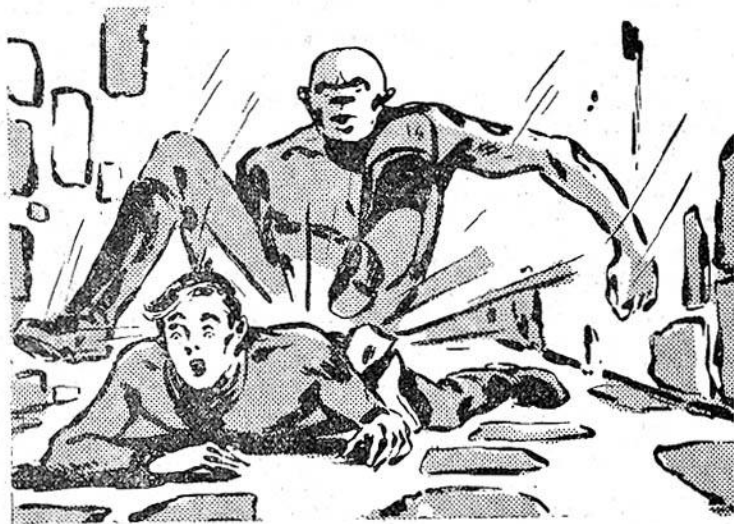
συνάντησα κάτι κρύο. Τότε κατάλαβα πῶς ἦταν φίδι. Πέταξα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τοῦ κρεββατιοῦ τὰ ρούχα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔπεσα ἐγώ. Καὶ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου.

Ὁ Μπίλ τῆς δείχνει τὸ νεκρὸ φίδι. Ἐκείνη ἀνατριχιάζει βλέποντάς τον καὶ συνεχίζει:

— Μὲ ποῖον τρόπο τάχα νὰ μπήκε στὸ δωμάτιό μου;

— Δὲν μπήκε μόνο του, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνός. Κάποιος ἤρθε ὡς τὴν πόρτα σου καὶ τὸ ἔρριξε μέσα. Κάποιος ποὺ γνωρίζει τὰ κατατόπια τοῦ παλατιοῦ. Μπορεῖ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βάγκ; Γιατί ὄχι;

Ἀφίνει τὴ βασίλισσα μὲ τὴν Πόλα καὶ πηγαίνει στὸ

Ὁ γίγαντας μαζεῦει φόρα καὶ ρίχνεται ἔπάνω στὸ παιδί.

Οί δυο αντίπαλοι κυλιούνται πάνω στις λάσπες.

δωμάτιό του. 'Ο Τόμ κοιμάται μακαρίως, λές και δέν συμβαίνει τίποτε γύρω του. 'Επάνω στο τραπέζι υπάρχει μιὰ ραδιοσυσκευή. Πατάει τὸ κουμπὶ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσῃ.

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ
ΤΩΝ ΥΠΟΓΕΙΩΝ

ΜΕ σταθερὴ φωνὴ ὁ μικρὸς Κεραυνὸς λέει στὴ συσκευή τοῦ ἀστυμαίτου:

— Καλῶ τὴν ἀστυνομία.

— Ποιὸς καλεῖ; ρωτᾷει μιὰ φωνή.

— 'Εδῶ Κεραυνός. Ζητῶ τὸν 'Αρκο ἢ τὸ Λούντι. 'Αν κοιμούνται, νὰ τοὺς ξυπνήσετε.

— 'Ο 'Αρκο μὲ τὸν Λούντι λείπουν.

— Νὰ τοὺς καλέσετε ἀμέσως ἢ νὰ μὲ συνδέσετε μαζί τους.

— 'Αδύνατον! Μόλις πρὸ ὀλίγου οἱ προδότες ἀρχισαν νὰ χτυποῦν τὸ ἐργοστάσιο ποὺ παράγει φῶς. Αὐτὴ τὴ στιγμή γίνεται τρομερὴ μάχη. 'Απὸ τὸν τηλεορατικὸ πίνακα βλέπω φωτιὲς καὶ καπνοὺς.

— 'Ο Κεραυνὸς τρίζει τὰ δόντια του. 'Ετοιμάζεται κάτι νὰ πῇ στὸ συνομιλητὴ του μὰ τὸν προλαβαίνει ἐκεῖνος:

— Κεραυνὲ περίμενε μιὰ στιγμή γιὰτὶ παίρνω σήμα ἀπὸ τὸν 'Αρκο.

'Ο Μπὶλ περιμένει. 'Ο ἱ-

δρώτας του βρέχει το πρόσωπο. «Άσχημη βραδυά» συλλογίζεται και δίνει μια κλωτσιά στον Τόμ.

— Ξύπνα, κοιμήση!

Εκείνος άνασπκάνεται στο κρεβάτι του, κυττάζει όλογουρά του με μάτια μισόκλειστα και έτοιμάζεται να ξαναπέση.

— Τόμ! τού κάνει άγρια ό Μπίλ. Ξύπνά σου είπα, είναι ανάγκη!

Θέλοντας και μή, το χοντρό σώμα τού Τόμ άφίνει τα ζεστά ρούχα και σηκώνεται όρθιο. Προσπαθεί να πατήση τα πόδιατου κάτω μα δεν μπουρεί να βρή την ίσορροπία του και πέφτει. Ο Μπίλ έτοιμάζεται να του τις βρέξη ξανά, μα τον σταματά ή φωνή από τη ραδιοσυσκευή.

— Ο Άρκο μου είπε να μην κινηθήτε καθόλου από το παλάτι, μιλάει ό άνθρωπος από την άστυνομία. Πρέπει να έχετε το νου σας κάθε στιγμή στη βασίλισσα.

Ο Μπίλ κλείνει τη συσκευή άπογοητευμένος. Ήθελε να αναφέρη στον Άρκο για την άπόπειρα να σκοτώσουν τη βασίλισσα με το φίδι, για να ζητήση οδηγίες. Κάνει να βγή από το δωμάτιο όταν ξαναγυρνά στη συσκευή και πατάει ένα άλλο κουμπί.

— Ποιός είναι εκεί; Ο κύριος ύπασπιστής; Έδώ Κεραυός. Μπορείτε να κάνετε άπόψε συντροφιά στη βασίλισσα; Εύχαριστώ πολύ, σάς περιμένω.

— Τόμ, λέει στο σύντροφό του. Πάρε το πιστόλι σου και

το φακό σου και έτοιμάσου.

— Που θα πάμε όλη τη νύχτα;

— Θα το μάθης πολύ σύντομα.

Πηγαίνει στο δωμάτιο της βασίλισσας. Σε λιγάκι φτάνει και ό ύπασπιστής.

— Συμβάινει τίποτε; ρωτάει.

Ο Μπίλ τού δείχνει το φίδι και τού έξηγει τί συνέβη. Εκείνος μένει με το στόμα άνοιχτό από την έκπληξη.

— Άν μπορήτε κάνετε συντροφιά στη βασίλισσα για λίγο, τον παρακαλεί ό Μπίλ. Έγώ με τον Τόμ και την Πόλα σ κάπου θα πάμε.

Ο ύπασπιστής δεν φέρνει καιμια άντίρρηση. Κάθεται σε μια πολυθρόνα κι' ά ρχίζει να διαβάζει ένα βιβλίο.

Ο Μπίλ παίρνει την Πόλα και πηγαίνει στο δωμάτιό του. Βρίσκουν τον Τόμ έτοιμο με το πιστόλι στη μέση.

— Ξέρεις καθόλου τα ύπογεια του παλατιού, Πόλα; τη ρωτάει ό Μπίλ.

— Έχω πάει άρκετές φορές, μα εκεί κάτω είναι σωστός λαβύρινθος!

— Οδηγήσε μας σε παρακαλώ και πάρε και συ ένα πιστόλι. Μπορεί να σου χρειαστή.

Τα τρία παιδιά κλείνουν ό δωμάτιό τους και προχωρούν στο διάδρομο. Ο Μπίλ έχει σκοπό ν' ακολουθήση τα ίχνη της σκιάς, που τού φάνηκε πως είδε προηγουμένως. Ο διάδρομος στρίβει δεξιά και σταματάει σε μια πόρτα. Δο-

κιμάζουν να την ανοίξουν μα τη βλέπουν κλειδωμένη. Ψηλά υπάρχει μονάχα ένας φεγγίτης που βλέπει προς την αύλη. Μα και εκείνος είναι κλεισμένος.

«Ποιό δράμο ακολουθήσε άραγε ή σκιά;» αναλογίζεται ό Μπίλ. «Έχω την έντύπωσι πώς δέν ήταν φάντασμα, αλλά άνωθρωπος με σάρκα και όστα. Μήπως άραγε υπάρχει καμμιά άόρατη κρύπτη;»

Απλώνει τά δυό του χέρια και ψαχουλεύει τόν τοίχο. Ό Τόμ, που τόν βλέπει, άρχίζει να ξεροβήχη ειρωνικά. Μα ό Μπίλ δέν του δίνει σημασία. Έξακολουθεί να ψαχουλεύει. Ό κόπος του δέν πάει χαμένος. Καθώς βάζει σε μία στιγμη τή δάχτυλό του κοντά στην πόρτα, βλέπει ξαφνικά τόν τοίχο να ανοίγη και μία μεγάλη και σκοτεινή τρύπα να παρουσιάζεται μπροστά του. Γυρίζει πίσω στους συντρόφους του και τούς λέει σιγανά:

— Ακολουθήστε με με προσοχή και μην κάνετε τόν παραμικρό θόρυβο. Πίσω μου να έρχεται ή Πόλα και τελευταίος έσύ, Τόμ.

— Γιατί τελευταίος; διαμαρτύρεται ό Τόμ που ή σκοτεινή τρύπα τόν κάνει να φοβάται λιγάκι.

— Να γίνη όπως σας λέω. Δέν θα κάνετε τίποτε, χωρίς διαταγή μου. Και τώρα έμπρός.

Απλώνει τή δεξιό του πόδι και τή βάζει μέσα στην τρύπα. Πατάει σε στερεό έδα-

φος. Τώρα φέρνει και τή άριστερό του πόδι. Έπειτα βοηθεί και τούς άλλους δυό να περάσουν.

— Έχεις περάσει από έδώ; ρωτάει τήν Πόλα.

— Όχι, δέν ήξερα αυτή τήν είσοδο. Έχω μπη στα ύπόγεια από τή δωμάτιο τής ύποδοχής τού παλατιού.

— Πίσω από τή παραβάν;

— Ναί.

Με προσοχή μεγάλη, ό Μπίλ ξεκινά πρώτος. Κατεβαίνει κάτι μεγάλα χοντροκομμένα τετράγωνα σκαλιά. Έπειτα βαδίζει άριστερά, γιατί μπροστά του βλέπει έναν τοίχο να τού κλείνη τή δρόμο. Σε μία στροφή, διακρίνουν φώς από ένα μικρό λαμπιόνι που κρέμεται στό ταβάνι. Ένα φώς τόσο αδύνατο που με δυσκολία διασκορπίζει τή σκοτάδι.

Ό Μπίλ άποφασίζει να περάση μέσα από τή φωτισμένη περιοχή. Τίποτε δέν τούς συμβαίνει. Άπόλυτη ήσυχία βασιλεύει παντού. Κάπου - κάπου, στις μισοσκότεινες γωνίες, διακρίνει κάτι σίδερα και κάτι παράξενα έργαλεία.

— Έδώ υπήρχαν άλλοτε τά μηχανολογικά έργαστήρια, τούς έξηγει ή Πόλα. Γι' αυτό τά ύπόγεια είναι άπέραντα. Μα για ποιό σκοπό κατεβήκαμε κάτω;

— Για να κυνηγήσουμε μία σκιά, απαντάει ό Μπίλ. Τή σκιά που έφερε τή φίδι και τή έρριξε στό δωμάτιο τής βασιλίσσας.

— Έ, όπωσδήποτε δέν ει-

σαι στα καλά σου!, τού λέει
ὁ Τόμ πού δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ
τὸ φίδι. Μήπως εἶδες κανένα
τέτοιο ὄνειρο στὸν ὕπνο σου;

— "Ὁχι, κοιμισμένε μου
ἤρωσα, στὸν ξύπνιο μου τὸ εἴ-
δα!

Ὁ Τόμ, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀ-
πάντησι, ἀρχίζει νὰ χασμου-
ριεῖται. Ὁ ὕπνος τοῦ βαραίνει
ξανά τὰ μάτια καὶ τὸ κεφάλι
τοῦ γίνεται ἀσκήκωτο.

Προχωροῦν ἀκόμη. Τὸ φῶς
λιγοστεύει πῶς πολὺ τώρα, γι-
ατὶ τὸ λαμπιόνι βρίσκεται μα-
κριά. Ἡ Πόλα βαδίζει τώρα
μπροστά, δυὸ δῆματα ἀπὸ
τὸν Μπίλ, καὶ προσπαθεῖ νὰ
θυμηθῆ ἂν ἔχη ξαναπεράσει
ποτέ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ
Τόμ κάθεται γιὰ μιὰ στιγμή
κάτω νὰ ξεσφίξει τὸ παπούτσι
τοῦ. Κάνει ἔπειτα νὰ σηκω-
θῆ, μὰ δὲν τὰ καταφέρει.
Μιὰ γλυκεῖα νύστα τοῦ ποτί-
ζει τὸ σῶμα καὶ τοῦ κλείνει
τὰ μάτια. Χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ
τὸ καλοσκεφθῆ, βρίσκεται ξα-
πλωμένος κατὰχαμα καί...
κοιμάται!

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Η ΠΟΛΑ κάνει ἀκόμα
δυὸ δῆματα. Ὁ Μπίλ
ξωπίσω της τῆ βλέπει
νὰ προχωρῆ δισταχτικῆ. Δε-
ξιὰ διακρίνει μιὰ σκοτεινὴ γω-
νία. Ἀνάβει τὸ φακὸ τοῦ καὶ
προσπαθεῖ νὰ δῆ ἂν ὑπάρχει
καμμιά διόδος ἀπὸ κεῖ. Τὸ
φῶς χτυπάει πάνω σὲ ἕναν πέ-
τρινο τοῖχο. Ἐτοιμάζεται νὰ
βάλῃ τὸ φακὸ τοῦ στὴν τσέ-
πη τοῦ ὅταν βλέπει τὴν Πόλα

νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ μπρὸς
τοῦ πρὸς τὰ κάτω, ἀπλώνον-
τας ἀπελπισμένα τὰ χέρια
της στὸν ἀέρα.

— Πόλα!, κάνει. Τί σοῦ
συμβαίνει;

Ἐνα πλατάγισμα καὶ λί-
γες σταγόνες νεροῦ, πού τὸν
χτυποῦν στὸ πρόσωπο, τοῦ
δίνουν νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ
Πόλα ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ λί-
μνη. Βλέπει τὸ σῶμα της νὰ
βυθίζεται ὁλόκληρο μέσα στὸ
νερό, κι' ἔπειτα νὰ βγαίη τὸ
κεφάλι της καὶ τὸ δεξιὸ της
χέρι.

— Βοήθεια! Πνίγομαι!

Ἡ φωνή της εἶναι γεμάτη
σπαραγμὸ καὶ ὁ Μπίλ ἀπο-
ρεῖ, βλέποντάς την νὰ μὲν
ἀκίνητη καὶ νὰ βουλιάζῃ ἔπει-
τα πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὅπως
ξέρει, ἡ Πόλα κολυμπᾷ περὶ
φῆμα.

Χωρὶς ἄλλο δισταγμὸ, ἀφί-
νει τὸ πιστόλι τοῦ μὲ τὸ φα-
κὸ τοῦ στὴν ὄχθη καὶ δίνει
μιὰ γερὴ βουτιά. Τὸ νερὸ τοῦ
παγώνει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ
σῶμα. Βυθίζεται ὅλος μέσα
καὶ προσπαθεῖ νὰ σημαντήσῃ
τὸ σῶμα της ἀπλώνοντας καὶ
τὰ δυὸ τοῦ χέρια. Ἡ παλάμη
τοῦ μπερδεύεται μέσα στὰ
μαλλιά της. Κάνει μιὰ κίνη-
σι μὲ τὰ πόδια τοῦ καὶ βγαί-
νει στὴν ἐπιφάνεια, βγάζον-
τας καὶ τὸ κεφάλι της.

Ἡ κοπέλλα παίρνει μιὰ
γρήγορη ἀνάσα καί, μὲ φωνὴ
σβυσμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, φι-
θυρίζει λίγα λόγια:

«Τὸ πόδι μου! Θεέ μου,
μοῦ τραβάει τὸ πόδι!»

Ὁ Μπίλ προσπαθεῖ νὰ ἀ-

νεβάση όλο τὸ σῶμα της στὴν ἐπιφάνεια, μὰ τοῦ φαίνεται βαρὺ, λὲς καὶ τὸ ἔχουν καρφώσει στὸ θυθῶ. Τὰ λόγια της τὸν κάνουν νὰ δώση ἄλλη μιὰ βουτιά. Τὰ δυὸ του χέρια ψαχουλεύουν ὅλο της τὸ σῶμα καὶ φτάνουν ὡς τὰ πόδια. Ἐκεῖ, κοντὰ στὴν πατούσα, ἡ παλάμη του συναντᾶει σφινγιμένο σὰν χοντρὸ δαχτυλίδι ἓνα πλοκάμι! Ἡ φρίκη ποὺ νοιώθει τὸν κάνει ἀθελά του νὰ τὰ χάση γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, βρίσκει ἀμέσως τὸ θύροστο του καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὴ μέση γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ κοφτερό του στιλέτο. Τὸ θγάζει ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τὸ πλοκάμι, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι τῆς Πόλα.

Φοῖν ὅμως προλάβῃ νὰ κἀνῃ τὴν κίνησι αὐτὴ, κάτι σὰν χέρι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴ φίλη του. Εἶναι ἓνα καινούργιο πλοκάμι, σὰν ἓνα τεράστιο χοντρὸ φίδι!

Τώρα ὁ Μπίλ καταλαβαίνει τὴν τρομερὴ ἀλήθεια. Ἐχουν πέσει πάνω σὲ ἓνα χταπόδι τεραστίων διαστάσεων! Μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι βρίσκει τὸ κορμὶ του. Τότε τὸ δεξιό του, ποὺ κρατεῖ τὸ στιλέτο, κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι καὶ χτυπάει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

Τὸ χταπόδι, νοιώθοντας τὴν μύτη του στιλέττου ὡς τὰ σπλάχνα του, ἀνεβοκατεβάζει τὰ μεγάλα του πλοκάμια καί, στὴν κίνησι αὐτὴ, ἀναταράζε-

ται ὅλο τὸ νερὸ τῆς μικρῆς λίμνης.

Οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι τοῦ χταποδίου θρῖσκονται πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ἡ τρέλλα καὶ ἡ ἀπόγνωση. Ὁ Μπίλ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ, ἐνῶ περιμένει τὸν πιὸ οἰκτρό θάνατο ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θυμάται τὸν Τόμ. Παραξενεύεται μάλιστα ποὺ δὲν τὸν βλέπει.

— Τόμ! Τόμ! Τόμ!, φωνάζει ἀπελπισμένα.

Ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ παράξενα μέσα στοὺς θόλους τοῦ ὑπογείου. Ὁμως ὁ Τόμ, δυὸ μέτρα πιὸ πέρα, δὲν ἀκούει. Κοιμάται! Ποτέ του δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ, μέσα στὸ βαρὺ του ὕπνο, τί λαχτάρει βασανίζει τοὺς δυὸ φίλους του καὶ τί θάνατος τοὺς περιμένει.

Τὰ πλοκάμια τοῦ ἀπαισίου τέρατος ἀναδέουσι στὸ νερὸ σὰν τρομερὰ καὶ μανιασμένα φίδια. Προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ φυλακίσουν μέσα στὶς ἀτσάλινες ἀγκαλιές τους τὰ δυὸ τρυφερὰ σῶματα τῶν παιδιῶν. Τὸ στιλέτο τοῦ Μπίλ χτυπάει ὅπου βρεῖ, μὰ δὲν καταφέρνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξαγριώνῃ περισσότερο τὸ θηρίο τοῦ ὕγρου στοιχείου. Μὰ καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ ὄπλο, ποὺ δὲν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα, χάνεται ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Μπίλ. Ἡ ἄκρη ἐνὸς πλοκαμιοῦ τοῦ αἰχμαλωτίζει τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ τὸ στιλέτο τοῦ ξεφεύγει!

— Θεέ μου, χαθήκαμε!

Βοήθεια!, κάνει κάθε τόσο ή δυστυχισμένη Πόλα.

Τὸ χταπόδι σὲ μιὰ στιγμή στριφογυρίζει ὀλόκληρο καὶ ὁ Μπίλ φοβάται πὼς δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀνθέξουν γιὰ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ στριφογύρισμα. Βλέπει τὸν Τὸμ νὰ κοιμάται στὴν ὄχθη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του, πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ξυπνᾷ ὁ φίλος του, δίπλα σ' αὐτὴ τὴ φρίκη καὶ στὸ θόρυβο, ποὺ κάνουν οἱ ἀπελπισμένες τους φωνές καὶ τὸ χτύπημα τῶν πλοκαμιῶν στὸ νερό.

Γιὰ καλὴ του τύχη, σὲ μιὰ στιγμή τὸ πλοκάμι ποὺ σφίγγει τὸ δεξιό του χέρι, χαλαρώνει καὶ ἀπομακρύνεται. Στὸ ἴδιο λεπτό του περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ μιὰ σωτήρια σκέψι. Ἀρπάζει μὲ τὴ φούχτα του νερὸ καί, μὲ ὅση δύναμι μπορεῖ, τὸ πετάει πρὸς τὸν κοιμισμένο Τόμ. Λίγες σταγόνες τὸν παίρνουν στὸ πρόσωπο. Εἶναι ὅμως τόσο κρύες ποὺ τὸν κάνουν νὰ πεταχτῆ ἀπότομα ἐπάνω.

Στριφογυρίζει τὸ κορμὶ του ὀλόγυρα καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ τοὺς φίλους του.

— Τόμ! Τόμ! Τὸ πιστόλι γρήγορα, Τόμ!

Ὁ Τόμ ξαναकुττάζει τριγύρω, δὲν διακρίνει τίποτε καὶ σηκώνει τοὺς ὠμους.

«Ἀκόμῃ ὄνειρεύουμαι;», συλλογίζεται. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Μπίλ ξαναφτάνει στ' αὐτιά του:

— Γρήγορα, Τόμ, πεθαί-

νομε! Μπροστά σου κύτταξε!

Ὁ ὑπναρᾶς, ποὺ ἀκόμῃ τὸ μυαλό του βρίσκεται σκοτεισμένο, βλέπει ξαφνικὰ μέσα στὸ μισοσκόταδο τὴν ἀπίθανη σκηνὴ καὶ ἄθελά του ξεσπάει σὲ μιὰ ἀπελπισμένη φωνή:

— Μπίλ, Πόλα, φίλοι μου!

— Μὴν ἀρρογεῖς, Τόμ, πεθαίνουμε! Σκόπευσε γρήγορα μὲ τὸ πιστόλι στὸ σῶμα του! Πρόσεξε μὴ μᾶς σκοτώσης!

Ὁ Τόμ βγάζει τὸ πιστόλι ὅσο πῶ γρήγορα μπορεῖ καὶ σκοπεύει τὸ θηρίο τῆς λίμνης στὴ μεγάλῃ του σακκούλα. Ἐκεῖνο ὅμως, λὲς καὶ καταλαβαίνει τὸ σκοπὸ του, βυθίζεται μονομιάς στὸ βάθος, παρὰσύροντας καὶ τὰ δυὸ θύματα τοῦ μαζί του!

Μὲ τὸ πιστόλι πάντα ἔτοιμο καὶ τὴν ψυχὴ τσακισμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν σπαραγμό, ὁ Τόμ περιμένει. Αἰσθάνεται τύψεις γιὰ τὸν ὕπνο του τὴ στιγμή ποὺ οἱ δυὸ σύντροφοὶ του παύσαν μὲ τὸ θάνατο. Μ' ὅλο ποὺ τὸ θέαμα τοῦ τεράστιου χταποδιοῦ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχίση ἀπὸ φρίκη, τοῦ ἔρχεται ἡ σκέψι νὰ πηδήσῃ κι' αὐτὸς μέσα, γιὰ νὰ παλαίψῃ δίπλα στοὺς φίλους του.

«Ἐμειναν πολλὴ ὥρα μέσα καὶ θὰ πνιγοῦν!» συλλογίζεται καὶ ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν βασανίζει, τὸν κάνει νὰ τρελλαθῇ.

Ἐνα ἀνατάραγμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ τοῦ τραβᾷ

την προσοχή. "Ένα πλοκάμι ανεβάζει την Πόλα και την στριφογυρίζει. Τώρα θγαίνει και τὸ κορμί τού τέρατος. 'Ο Μπίλ ὅμως δὲν φαίνεται. Νά πυροβολήση ἢ ὄχι; Κι' ἂν καμ μιὰ σφαίρα πετύχη κατὰ λάθος τὸ φίλο του μέσα στὸ νερό;... "Ἄν ὅμως τὰ πλοκάμια τὸν κρατήσουν ἐκεῖ κάτω θαμ μένον γιὰ πάντα;

Παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Γονατίζει κάτω καὶ σκοπεύει. Μία, δύο, τρεῖς σφαίρες καὶ ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἕνα φοβερὸ πλατάγισμα ἐπάνω στὴ λίμνη. Τὸ σῶμα τῆς Πόλα πετάγεται ἔξω μπροστὰ στὰ πόδια του. Τὰ πλοκάμια τοῦ ἔρατος χοροπηδοῦν ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια σὰν πληγωμέ να φίδια, κι' ἔπειτα μένουν ἀκίνητα. Κι' ὁ Μπίλ; Νάτος ποῦ θγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ νερό! Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ μὲ κουρασμένες κινήσεις φτάνει ὡς τὴν ὄχθη. 'Ο Τὸμ τοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνεβῆ.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ καὶ οἱ δύο τους πεθασμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὸν τρόμο. Τους πονᾶν ὅλα τὰ μέλη ἀπὸ τὸ σφίξιμο ποῦ τοὺς ἔκαναν τὰ πλοκάμια.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ποτέ μου, κάνει ὁ Μπίλ γιὰ μιὰ στιγμή ἀφοῦ συνῆλθε λιγάκι. Ποῦ βρέθηκε αὐτὴ ἡ λίμνη μὲ τὸ χταπόδι στὰ ὑπόγειαι; Καὶ τὴ χταπόδι! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἄλλο πιὸ

μεγάλο καὶ πιὸ τρομερὸ στὸν κόσμο!

Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!

'Ο Τὸμ ἔχει σκύψει τὸ κεφάλι του καὶ δὲν μιλά. Στὸ τέλος, ἀποφασίζει νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὸν φίλο του:

— Μπίλ σου ζητῶ συγγνώμη, κάνει. "Ἄν δὲν μὲ ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, δὲν θὰ ὑποφέρατε τόσο πολὺ!

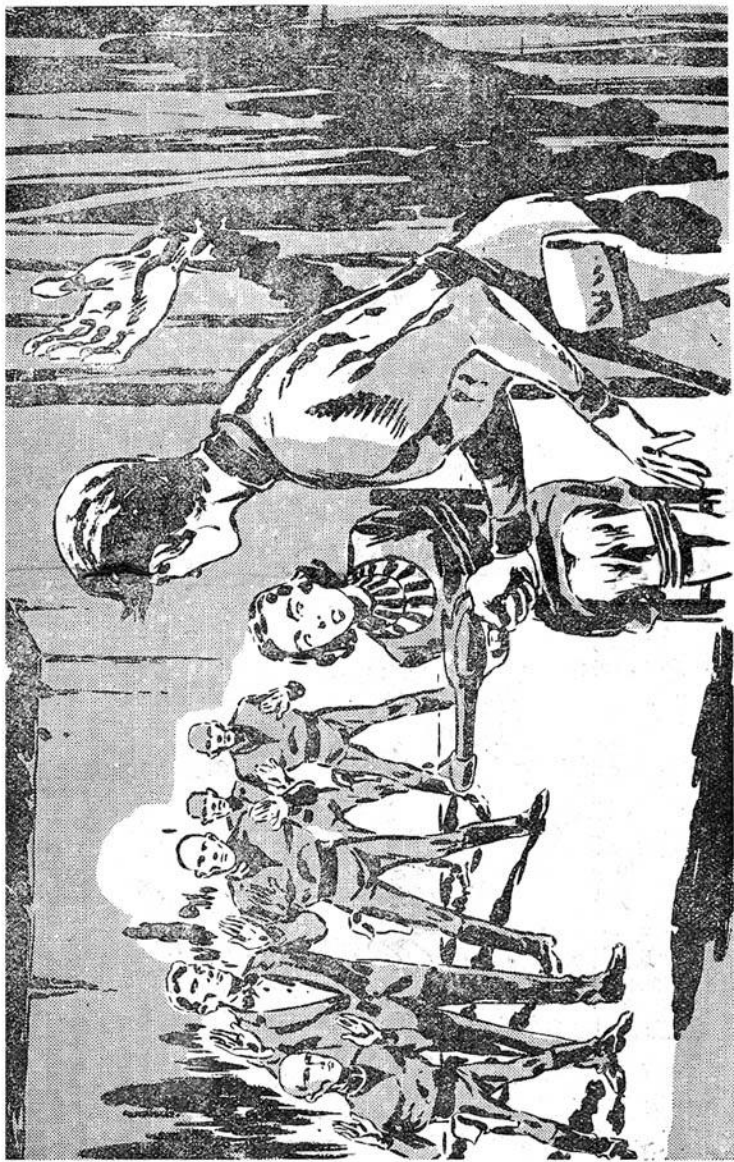
'Ο Μπίλ χαμογελά. "Ἐχει μιὰ ἀπέραντη ψυχὴ, γεμάτη καλωσύνη, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρατᾶ κακία στὸ φίλο του. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπίστευτὴ περιπέτεια, ποῦ ἔμπλεξαν ἔπειτα ἀπὸ τὸ ναυαγίό τους, πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι.

'Αφοῦ ξεκουράζονται ἄρκετὰ λεπτά, ἀποφασίζουν νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους. Στρίβουν ἀριστερὰ ἀφίνοντας τὴ λίμνη μὲ τὸ τρομερὸ χταπόδι νεκρὸ στὰ νερά της. Μπαίνουν πάλι στὸ σκοτάδι, καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀνάψουν ἕνα φακό, γιὰτὶ τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν. Στὰ πόδια τους μπερδεύονται κοπάδια ἀπὸ μεγάλους ἀρουραίους, ποῦ τρέχουν νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὸ φῶς τους.

— Ποῦ πάμε Μπίλ; ρωτᾶ ἡ Πόλα.

— "Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι, μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὑπόγεια κρύβονται, ἄρκετοὶ ἐχθροὶ τῆς πολιτείας σας, τῆς ἀπαντᾶ ὁ Μπίλ.

— "Ἐχω ἕνα ἄσχημο προαίσθημα πὼς θὰ πάθουμε κακό, λέει ἡ κοπέλλα. Φοβάμαι

Αισθάνεται μιὰ δυνατή γροθιά πὺ τὸν κάνει νὰ πέση μπρούμιτα κάτω.

για τη ζωή της βασίλισσας. Δεν έπρεπε να την άφισω μόνη!

— Μά δεν την άφισαμε με νόχη. Θα της κρατήση συντροφιά ό υπασπιστής της.

— Μπίλ, λέει τώρα με τη σειρά του ό Τόμ, έχω και γώ ένα κακό προαίσθημα.

— Τό προαίσθημά σου θα βγή άληθινό, φίλε μου, γιατί, αν συνεχίσης, θα άρπάξης καμμιά γροθιά, από εκείνες που δίνει ό Κεραυνός. Τις ξέρεις, έ;

Ό Τόμ σωπαίνει και βγάζει τη γλώσσα του κοροΐδευτικά.

Τό σκοτάδι άρχίζει πάλι να διαλύεται. Ένα άλλο λαμπιόνι φωτίζει την άτμόσφαιρα. Βρίσκονται μέσα σε ένα άπέραντο ύγρο δωμάτιο. Κάτω υπάρχουν λάσπες. Ό Μπίλ σκύβει και κυττάζει τό έδαφος.

— Βήματα!, κάνει. Δεν είναι αυτά ίχνη θημάτων;

Τά παιδιά σκύβουν κι' αυτά και συμφωνούν μαζί του. Είναι φρέσκα βήματα από ένα μεγάλο πόδι. Ό Μπίλ είναι βέβαιος τώρα πως ή σκιά του διαδρόμου δεν ήταν φαντασία, άλλα κάποιος έχθρός τους που έφερε τό φίδι στη βασίλισσα. Η ύποψια του πως στα ύπόγεια υπάρχει μια φωλιά των προδοτών γίνεται τώρα πραγματικότητα.

Άποφασίζουν να ακολουθήσουν τά ίχνη. Διασχίζουν τό άπέραντο αυτό δωμάτιο και ετοιμάζονται να μπούν σε ένα διάδρομο άρκετά πλατύ

που τόν φωτίζει κι' αυτόν τό ίδιο τό λαμπιόνι. Έτοιμάζονται να προχωρήσουν όταν τους σταματάει ένας ήχος. Ένα άργό και βαρύ βήμα που πλησιάζει...

Η Πόλα και ό Τόμ κυττάζουν τόν Μπίλ στα μάτια. Έκείνος τους κάνει νόημα να προφυλαχτούν στη γωνιά του δωματίου, εκεί άκριβώς που ξεκινά ό διάδρομος. Ό ίδιος παραμονεύει στην άλλη γωνιά και ετοιμάζει τό πιστόλι του.

Τά βήματα γίνονται τώρα πιο καθαρά. Όσο πλησιάζουν, τόσο πιο πολύ χτυπούν οι καρδιές των παιδιών και είναι έτοιμες να σπάσουν...

Μέσα στη νεκρική σιωπή του ύγρου δωματίου, όπου λες και σταμάτησαν για πάντα οι τρείς άναπνοές, κάνει την εμφάνισή του ένας άνθρωπος... Μά αυτός δεν είναι σαν τους συνηθισμένους ανθρώπους... Έχει ένα χοντρό και ψηλό άνάστημα και τό πρόσωπό του μοιάζει σαν πρόσωπο ξυρισμένου πιθήκου! Ούτε μια τρίχα δεν έχει επάνω του. Οι χερούκλες του φτάνουν πιο κάτω από τά γόνατά του.

Μπαίνει στο δωμάτιο και γυρίζει τό βλέμμα του όλόγυρα σά να μυρίζεται κάτι. Τό μάτι του σταματά στα δύο παιδιά που έχουν γίνει ένα με τόν τοίχο, και ετοιμάζεται να γυρίση άπότομα πίσω. Μια γροθιά όμως, ή γροθιά του Κεραυνού, που τού την έφερε πίσω στο σβέρκο, τόν ζαλίζει

καὶ τὸν κάνει νὰ στριφογυρίσει ἄθελά του.

Ὁ Μπίλ τοῦ καταφέρνει καὶ μιὰ δευτέρα γροθιά στὸ πρόσωπο, ἐνῶ ὁ γίγαντας βρῖσκει ἀπότομα τὸ θάρρος του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ.

— Νὰ τὸν σκοτώσω; φωνάζει ὁ Τόμ.

— Ὅχι, Τόμ, τὸν θέλω ζωντανό! Θὰ τὸν κάνω μονάχος μου καλά!

Ὁ γίγαντας παίρνει φόρα καὶ ρίχνεται ἐπάνω στὸ παιδί. Νομίζει πὼς θὰ τὸ συντρίψει μὲ τὴ γροθιά τοῦ πού εἶναι δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τοῦ Μπίλ. Μὰ ὁ Κεραυνός, μὲ μιὰ ἐλαστικὴ κλίση τοῦ κορμιού, ξεφεύγει καὶ βρῖσκεται πλάι του. Ὁ γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴ φόρα του καὶ πέφτει ἐπάνω στὸν τοῖχο μὲ τὸ κεφάλι. Ἡ σκηνὴ εἶναι τραγικὴ καὶ κωμικὴ μαζί καὶ κάνει τὸν Μπίλ νὰ γελάσῃ ἄθελά του.

Τὸ τέρας, γιὰ τὴ μοιάζει περισσότερο σὰν τέρας μὲ τὴν ἀσχήμα πού ἔχει παρὰ σὰν ἄνθρωπος, ἀρχίζει νὰ ξεφουσᾷ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Σηκώνεται πάλι καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του. Μιὰ ἀπότομη ὄμως λαβὴ τοῦ Κεραυνοῦ τοῦ λυγίζει τὸ χέρι καὶ τὸ πιστόλι του πέφτει κατὰ γῆς. Μὲ τὴν ἀριστερὴ γροθιά του, ὁ Μπίλ τοῦ δίνει ἓνα γερὸ χτύπημα στὸ στομάχι, πού τὸν κάνει νὰ πιᾶσῃ τὴν κοιλιά του μὲ τὰ δύο του χέρια.

Ὁ γίγαντας ὀρμᾷ ξανά. Ὁ Μπίλ περιμένει τὴ γροθιά

του, μὰ αὐτὸς ἀντὶ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του χρησιμοποιεῖ τὸ κεφάλι του. Δίνει μιὰ γρήγορη κεφαλιά στὸ στήθος τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τὸν ρίχνει κάτω. Ἐπειτα τὸν πλησιάζει καὶ τὸν πατᾶ γερὰ μὲ τὸ δεξιὸ του πόδι. Ἄ Τόμ βλέποντας τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπέμβῃ. Μὰ δὲν χρειάζεται ἡ ἐπέμβασίς του. Ὁ Μπίλ ἀρπάζει τὸ πόδι τοῦ γίγαντα γερὰ μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὸν φέρνει κορώνα-γράμματα κάτω!

Ὁ γίγας βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ κάτι βγάζει ἀπὸ μέσα. Τὸ μάτι τοῦ Μπίλ τὸν παίρνει εἶδρα καὶ τοῦ περνᾷ σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ νοῦ ἢ σκέψῃ πὼς τὸ πράγμα, πού ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ὁ ἐχθρὸς του, εἶναι σφυρίχτρα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πέφτει μὲ ὀρμὴ ἐπάνω του καὶ τοῦ πιάνει τὸ χέρι πρὶν αὐτὸς τὸ φέρῃ στὸ στόμα του.

Ἀρχίζει τώρα μιὰ ἄγρια γάλι, ἀνάμεσα τους, μιὰ πάλη ζωῆς καὶ θανάτου. Κυλιούνται πάνω στὶς λάσπες καὶ ἄγριοι φθόγγοι βγαίνουν ἀπὸ τὰ στόματά τους. Ὁ Κεραυνός βρίσκεται πολλὰς φορές σὲ ἄσχημὴ θέσι, μὰ τὰ κόλπα τῆς ἰαπωνικῆς πάλης πού γνωρίζει τὸν γλυτώνουν ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τῶν σιδερένιων μπράτσων τοῦ γίγαντα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρίσκεται καθισμένος στὴν κοιλιά τοῦ ἀντιπάλου του. Μὲ γρήγορες γροθιές, χρησιμοποιώντας καὶ τὰ δύο του χέρια, κατορθώνει

νά τον ζαλίσει και νά του πάρη τή σφυρίχτρα. Με δυο-τρεις δυνατές γροθιές άκόμη τον κάνει νά χάση τις αίσθησεις του και νά ξεπλωθή άκίνητος μέσα στις λάσπες.

— Τί θα τον κάνουμε; ρωτάει ο Τόμ.

— Θα τον δέσουμε και θα τον αφήσουμε εδώ. Ίσως τον ξεναβρούμε άργότερα και τον κάνουμε νά μιλήση. Έπειτα, θα προχωρήσουμε με προσομή. Οί έχθροί δέν απέχουν πολύ από αυτό τo δωμάτιο. Είδες πού έβγαλε τή σφυρίχτρα για νά τους κάνει σινιάλο;

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΟΝ δένουν και ακολουθούν τo φαρδύ διάδρομο, από τον όποιο φανερώθηκε προηγουμένως ο γίγαντας. Τo φώς όσο προχωρούν γίνεται και πιό αδύνατο και στο τέλος βυθίζονται και οί τρεις τους μέσα στο σκοτάδι.

— Ν' ανάψουμε τo φακό; ρωτάει ο Τόμ.

— "Οχι! Θα βαδίσουμε χωρίς φώς.

Με τεντωμένα τα χέρια προς τα εμπρός, ο Μπιλ προχωρεί. Από πίσω τον κρατεί ή Πόλα και ο Τόμ με τή σειρά του είναι πιασμένοι από τή ζώνη της, για νά μη χαθούν και νά προχωρούν πιό εύκολα.

Ο Μπιλ τους οδηγεί στα τυφλά, άφίνοντας τον ένα διάδρομο και μπαίνοντας στον

άλλο. Κάπου, βυθίζονται τα πόδια του μέσα στη λάσπη ως τα γόνατα. Πολλές φορές άκούει ανάμεσα από τις σχισμές των τοίχων παράξενα σφυρίγματα και ύποθέτει πως τo ύπόγειο θα είναι γεμάτο από φίδια και διάφορα άλλα έρπετα.

Πόσην ώρα κρατάει αυτή ή περιπλάνησις; Ούτε κι' αυτοί τo ξέρουν. Αρχίζουν νά άπελπίζονται και νά πιστεύουν πως θα χαθούν μέσα σ' αυτούς τους σκοτεινούς λαβύρινθους χωρίς νά βρουν άκρη, όταν τo μάτι του Μπιλ διακρίνει φώς, κάπου στο βάθος. Η καρδιά του, άρχίζει νά χορεύει... Είναι ταχα ένα φώς σά' εκείνα που συνάντησαν προηγουμένως ή κάτω άπ' αυτό τo φώς ύπάρχει τίποτε;

— Έσείς καθήστε εδώ, λέει στους φίλους του. Έγώ θα πεταχτώ μιά στιγμή για νά δώ τί συμβαίνει μέσα σ' αυτό τo δωμάτιο με τo φώς. Μην κινηθήτε ούτε βήμα αν δέν σάς ειδοποιήσω.

Τo χώμα κάτω δέν είναι ύγρό. Ο Μπιλ γονατίζει και άρχίζει νά περπατάει με τα τέσσερα. Όσο πλησιάζει προς τo φώς τόσο πιό πολύ χαμηλώνει τo κορμί του. Στο τέλος σέρνεται με τήν κοιλιά.

Στήν άρχή, προχωρεί χωρίς μεγάλη άγωνία, με τήν έντύπωσι πως τo δωμάτιο με τo φώς θα είναι μάλλον άδειο. Καθώς όμως πλησιάζει φτάνει στ' αυτιά του ένα ψιθύρισμα φωνών!

Αμφιβάλλει στην άρχή και

σταματά τεντώνοντας τὰ αὐτιά του. Ναι, δὲν γελιέται. Εἶναι φωνές, δύο, τρεῖς φωνές μαζί!... Τοῦ περνᾶ ἡ σκέψι νὰ γυρίσῃ πίσω στοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τους, ἀλλὰ κατόπιν παίρνει ἄλλη ἀπόφασι: Νὰ προχωρήσῃ μονάχος του, γιὰ νὰ δῆ τί ἀκριβῶς συμβαίνει μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Βγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὸ κρατᾶ σφιχτὰ στὸ χέρι του. Ἐπειτα, βάζει στὰ δόντια του τὴ σφυρίχτρα, γιὰ νὰ κάμῃ σινιάλο στὰ παιδιὰ ἂν τύχῃ καὶ κινδυνεύσῃ, καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν κοιλιά...

Δὲν τὸν χωρίζει παρὰ ἕνα μέτρο ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου. Οἱ φωνές ἔρχονται τώρα πιὸ καθαρές, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ οὔτε λέξι. Ἐκεῖνοι ποὺ συζητοῦν μέσα, χρησιμοποιοῦν τὴ διάλεκτο τῆς πολιτείας καὶ μιλοῦν τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τίς προτάσεις, μὰ οὔτε καὶ τίς λέξεις. Ἐτοι μόζεται νὰ γυρίσῃ στοὺς συντρόφους του, ὅταν τὸν σταματᾶει ὁ ἦχος μιᾶς γνωρίμης φωνῆς, μιᾶς καθαρῆς σὰν κρὺ σταλλο γυναικείας φωνῆς.

«Μπα!... ποὺ ἔχω ξανακούσει αὐτὴ τὴ φωνή;» ἀναρωτιέται ὁ Μπίλ καὶ προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ. «Αὐτὴ μοιάζει σὰν τὴ φωνὴ τῆς Πόλα! Μὰ ἡ Πόλα βρίσκεται πίσω μου! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βρέθῃκε μπροστά μου;».

Τὸ αἴνιγμα τῆς γνωστῆς φωνῆς τὸν βασανίζει γιὰ λί-

γο, ὅταν μὲ μιᾶς ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος. Τώρα τὴν ἀναγνωρίζει! Ἡ γυναίκα ποὺ μιλᾷει μέσα εἶναι ἡ βασίλισσα!

Τὰ αὐτιά του βουίζουν ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ δοκιμάζει... Μὰ, πῶς εἶναι δυνατόν; Ἡ βασίλισσα μαζί μὲ τὸν ὑποσιπστή πρέπει νὰ βρίσκεται ἐπάνω, μέσα στὸ δωμάτιό της. Πῶς βρίσκεται τώρα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο;

Ἀποφασίζει νὰ συρθῇ ἀκόμη λιγάκι γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος μὰ ἡ ἀγωνία τὸν τυραννεῖ καὶ θέλει νὰ θεβαιωθῇ γιὰ τὴ γυναικεία φωνή. Στριμώχνεται ὅσο μπορεῖ κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ ετοιμάζεται νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι του στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Μετανοῶνει ὅμως καὶ βάζει σὲ ἐνέργεια ἕνα κόλπο, ποὺ μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ σοφίζεται. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ καθρεφτάκι, τὸ πιάνει μὲ τὰ δυὸ δάχτυλά του ἀπὸ τὴν ἄκρῃ καὶ μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι τὸ φέρνει ὡς τὴν πόρτα. Κυττάζει τώρα μέσα του καὶ ἡ εἰκόνα ποὺ βλέπει τὸν κάνει νὰ μείνῃ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!

Ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα εἶναι δεμένη χειροπόδαρα ἡ βασίλισσα! Ἀριστερά της, κάθονται δυὸ ἄντρες καὶ δεξιὰ της ἄλλοι τρεῖς. Τὴν κυττάζουν μὲ ἕνα βλέμα γεμάτο μίσος καὶ κάπου - κάπου γελοῦν μὲ εἰρωνία καὶ μὲ κακία.

— Λοιπόν; τὴ ρωτᾷ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ βρίσκεται ἀριστερά της σὲ κα-

θαρή αμερικάνικη γλώσσα, θά παραδώσης τὸ βασίλειό σου ἢ ὄχι;

— Σὲ ποῖον νὰ τὸ παραδώσω; ρωτᾷ περήφανα ἡ βασίλισσα.

— Σὲ μένα! Εἶμαι ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως καὶ ἔχω ἔρθει σὰν ἀπεσταλμένος τῆς γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω νὰ παραδοθῆς. Εἶναι μάταιος κόπος νὰ ἀντισταθῆς. Ὁ Βάγκ μαζί με τὴ βοήθειά μας θά σὲ καταστρέψῃ μέσα σὲ λίγες μέρες. Ἄν θέλῃς νὰ ζήσης, νὰ μᾶς παραδώσης ὅλη τὴν πολιτεία σου, με ὅλα τὰ ἐργοστάσια, τὰ ὄπλα σας, καὶ τὰ ἐμπιστευτικά σας μυστικά.

— Τί θέλετε τὰ ἐπιστημονικά μου μυστικά, καὶ τὰ ὄπλα μου; ξαναρωτᾷ ἡ βασίλισσα.

— Τὰ θέλουμε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν εἰρήνη πάνω στὴ γῆ! Ξέρουμε ὅτι ἔχετε ἐδῶ ὄπλα πολὺ πιὸ καταστρεπτικά ἀπὸ τὰ δικά μας. Κι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον. Ἄν δὲν παραδώσης σὲ μᾶς τὰ τρομερὰ ἀτομικά ὄπλα σας, κάποια μέρα θά τὰ χρησιμοποιήσετε ἐναντίον ὅλης τῆς γῆς γιὰ νὰ τὴν κατακτήσετε.

— Ἄν θέλαμε νὰ κατακτήσουμε τὴ γῆ, θά τὸ εἶχαμε κάνει πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ὅταν ἐσεῖς πολεμοῦσατε μετὰ τὰ κοντάρια καὶ τὶς ἀσπίδες! Ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ κηρύξουμε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς γῆς καὶ σὰς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀφίσατε ἡσυχούς. Ποτὲ δὲν θά προδώσω

τὴν πολιτεία μου καὶ τοὺς νόμους τῆς. Ὅσο γιὰ τὸ Βάγκ, θά τιμωρηθῆ ὅπωςδήποτε μιὰ μέσα ὅπως τοῦ ἀξίζει!

— Ξέοις πῶς ὁ Βάγκ αὐτὴ τὴ στιγμή κάνει μεγάλη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς πολιτείας σου;

— Δὲν με φοβίζει. Ἐχω ἐμπιστοσύνη στὴν ἀνδρεία τοῦ λαοῦ μου καὶ στὴν ἀνδρεία τοῦ Ἄρκο, τοῦ Λούντι, καὶ τοῦ Κεραυνοῦ!

Ὁ ἄνδρας ἀρχίζει τὰ γέλια.

— Τοῦ Κεραυνοῦ, εἶπες; Χά... χά!... Νομίζεις πῶς μπορεῖ ἓνα παλιόπαρδο νὰ τὰ βάλῃ μετὰ μένα, μετὰ τὸν Βάγκ καὶ μετὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι;

Ὁ Μπίλ ἀκούει τὸ γέλιο τοῦ συμπατριώτη του καὶ τοῦ ἔρχεται τὸ αἶμα στὸ κεφάλι. Χωρὶς νὰ σκεφτῆ τί κάνει, πετάγεται ὄρθιος, πιάνει τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας καί, προτείνοντας τὸ πιστόλι του, φωνάζει μετὰ μιὰ βραχνὴ καὶ ἀπειλητικὴ φωνή:

— Ψηλὰ τὰ χέρια!!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ

Κ ΑΠΟΙΟΣ κάνει νὰ κινηθῆ, ἀλλὰ μιὰ σφαῖρα τοῦ τρυπάει τὸ χέρι καὶ τὸν κάνει νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Πέντε ζευγάρια χέρια σηκώνονται ψηλά.

— Ὅλοι στὸν τοῖχο!, διατάζει ἄγρια ὁ Κεραυνός.

Καὶ οἱ πέντε ἄντρες στριμώχνονται στὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὴ βασίλισσα. Ὁ Μπίλ

παίρνει τὸ πιστόλι του μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἐνῶ μὲ τὸ δεξιό του προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ τὸ στιλέττο ἀπὸ τῆ ζώνη του, γιὰ νὰ κόψῃ τὰ δεσμά τῆς βασίλισσας. Θυμᾶται ὁμως πῶς τὸ στιλέττο τοῦ ἔπεσε μέσα στὴ λίμνη, τῆ στιγμῆ πού πάλευε μὲ τὸ χταπόδι.

Τὸ μυαλό του ξεκαθαρίζει καὶ θυμᾶται τοὺς συντρόφους του. Ἡ σφυρίχτρα ὁμως τοῦ ἔχει πέσει, καθὼς πετάχτηκε ἔπάνω γιὰ νὰ φωνάξῃ. Δὲν τοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ φωνάξῃ μὲ τὸ στόμα του τοὺς φίλους του.

Ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του, ὅταν βλέπει τὸ πρῶ σωπο τῆς βασίλισσας νὰ χλωμιάξῃ ἀπὸ τρόμο καὶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὴν πόρτα πού βρῖσκεται πίσω του. Γυρίζει γοργά, μὰ αἰσθάνεται μιὰ δυνάτη γροθιά στὸ σβέρκο του πού τὸν κάνει νὰ πέσῃ μπρούμυτα χάμω, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἡ ζάλη τοῦ κεφαλιοῦ του περνᾷ γρήγορα καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του. Βλέπει μὲ τρόμο τὸ ἀπάσιωτο πρόσωπο τοῦ γίγαντα, πού εἶχε νικήσει καὶ δέσει, λίγα λεπτά νωρίτερα! Τὸν πιάνει κρῦος ἰδρώτας στὴ σκέψι πῶς ὁ γίγαντας θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ γι' αὐτὸ πού τοῦ ἔκανε πιὸ πρῖν! Ἀπὸ τὰ μπράτσα του κρέμονται ἀκόμα μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ σκοινί, πού φαίνεται πῶς, ὅταν συνήλθε, τὸ ἔσπασε μὲ τὴν τρομακτικὴ μυϊκὴ δύναμί του.

Οἱ πέντε ἄντρες τὸν πλησιάζουν, τὸν σηκώνουν ἔπάνω καί, ἀφοῦ τὸν καθίζουν σὲ ξένα κάθισμα, τὸν δένουν κι' αὐτὸν χειροπόδαρα ἀπέναντι στὴ βασίλισσα, πού τὸν κυττάζει μὲ θλίψη γιὰ τὸ πάθημά του.

— Λοιπὸν, ἔχεις μεγάλη πεποίθησι στὸν Κεραυνό σου; τὴν κοροϊδεύει ὁ Ἀμερικανός. Ἡ βασίλισσα δὲν τοῦ ἀπαντᾷ.

— Ἐσὺ γιὰτὶ προδίδεις τὴν πατρίδα σου καὶ συμμαχεῖς μὲ τοὺς ἐχθρούς της; ρωτᾷε κατόπιν τὸ Μπίλ.

— Γιὰ μένα ἡ Λίντα καὶ ὅλοι οἱ ὑπήκοοί της δὲν εἶναι ἐχθροί. Μὲ ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον ὅταν ὁ φίλος σου ὁ Βάγκ ἀνατίναξε τὸ πλοῖο, καὶ ἔπνιξε τόσους ἀνθρώπους στὴ μέση στὸν ὠκεανό. Ἡ βασίλισσα δὲν ἀπειλοῦσε κανέναν κι' οὔτε εἶχε σκοπὸ νὰ μᾶς κάνει κακὸ. Ἐσεῖς τὴν πολεμάτε γιὰ νὰ πάρετε τὰ χέρια σας τὰ ἐπιστημονικὰ της μυστικά. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ. Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις κάνει ἕνα μεγάλο σφάλμα. Ἐχει συμμαχήσει, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, μὲ ἐγκληματίες!

— Ἄν δὲν τὰ πάρουμε ἐμεῖς, θὰ τὰ πάρῃ κάποιο ἄλλο κράτος. Καὶ τότε:

— Ὅχι, ἡ Λίντα δὲν τὰ δίνει σὲ κανένα! Δὲν θέλει, αὐτὴ καὶ οἱ σοφοὶ πού κυβερνοῦν τὴ χώρα αὐτὴ, νὰ προκαλέσῃ ἕναν παγκόσμιον πόλεμον δίνοντας τὰ μυστικά τους σὲ μιὰ χώρα τῆς γῆς. Ἀφήστε τους

λοιπόν ησυχους. Ποτέ δε μάς πείραξαν, κι' όμως έμεις θέλουμε να τους καταστρέψουμε έπειδή βρέθηκαν λίγοι προδότες μέσα από το βασίλειό τους!

— Ξέρεις πώς θα σε κρεμάσω μέσα στην κεντρικώτερη πλατεία τής Νέας Υόρκης; τον άπειλεί ο Άμερικανός και τον πλησιάζει.

— Μην κινηθή κανείς από τη θέση του!

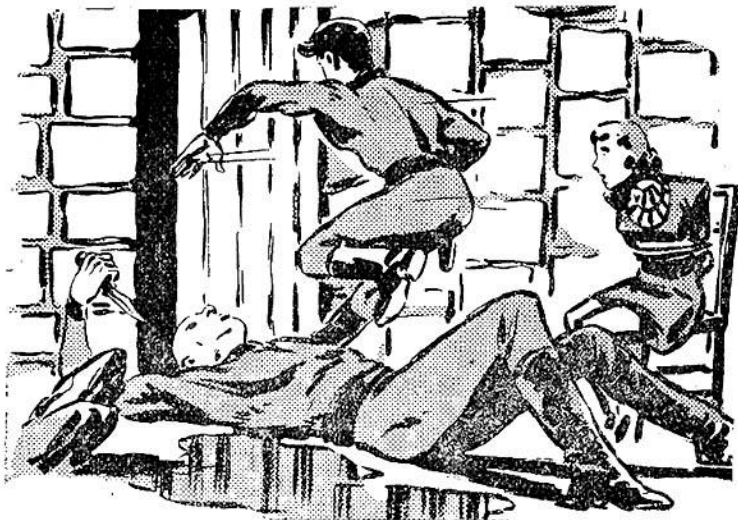
Ή καρδιά του Μπίλ χτυπά χαρούμενα. Βρίσκεται καθισμένος με την πλάτη του προς την πόρτα και δεν βλέπει, μά γνωρίζει τη φωνή του Τόμ. Τα πρόσωπα τών έχθρών τους κυττάζουν έκπληκτα το νεοφερμένο παιδί, που τους

προτείνει άπειλητικά το πιστόλι.

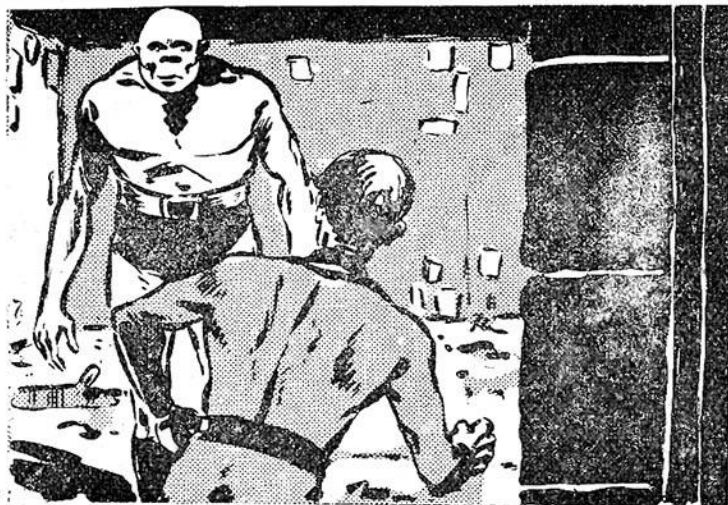
— Πήγαινε, Πόλα, να λύσης τή βασίλισσα κι' έπειτα τόν Κεραυνό.

Ή κοπέλλα προχωρεί με τò στίλεττο στο χέρι. Φτάνει κοντά στη βασίλισσα και τής κόβει τὰ δεσμά. Κατόπι προχωρεί προς τόν Μπίλ.

Τη στιγμή εκείνη κάποιος κινείται. Ο Τόμ ξαφνιάζεται και πυροβολεί στον άέρα. Για κακή τους τύχη όμως ή σφαίρα βρίσκει τò γλόμπτο και τόν κάνει θρύψαλλα. Τò δωμάτιο βυθίζεται στο σκοτάδι, ενώ ένα σωστό πανδαιμόνιο ακολουθεί. Ή Πόλα προφταίνει να κόψη μόνο τò σχοινί που δένει τὰ πόδια του Μπίλ.

Δίνει ένα σόλτο και πετάγεται στην πόρτα.

Ένα θεόρατο ανθρώπινο σώμα του πέφτει επάνω και τον κάνει να μουγγρίση από τον πόνο.

Ξαφιασμένη από το σκοτάδι, όρμάει προς την πόρτα και τρέχει προς τα έξω. Ο Μπίλ σηκώνεται επάνω με τα πόδια ελεύθερα και τα χέρια ακόμη δεμένα στο κάθισμα. Δεν ξέρει τί να κάνει. Άκούει τη φωνή της βασίλισσας δίπλα του, που κάποιος την αρπάζει στα χέρια του, μα δεν μπορεί να την βοηθήσει. Καταλαβαίνει πως εκείνο που πρέπει να κάνει είναι να φύγει. Όρμάει προς την πόρτα τσαλαπατώντας ένα κεφάλι και βγαίνει στο διάδρομο, σέρνοντας πάντα το κάθισμα κολλημένο πίσω του. Τρέχει όσο μπορεί πιά γρήγορα μέσα στο σκοτάδι για να απομακρυνθεί και, αφού προχωρεί αρκετά, στρι-

μώνεται σε μια γωνιά. Προσπαθεί τώρα με κάθε τρόπο να απαλλαγεί από το κάθισμα και να λύσει τα χέρια του. Στο τέλος το κατορθώνει.

Τί πρέπει να κάνει τώρα; Να το ερώτημα που τον βασανίζει. Πού είναι οι φίλοι του; Τί έγιναν οι έχθροί του; Άρπαξαν τη βασίλισσα και έφυγαν; Πώς θα τους αντιμετωπίσει αν τους βρή; Ούτε πιστόλι του έμεινε, ούτε κανένα άλλο όπλο.

Με τις σκέψεις ακόμη μπερδεμένες ετοιμάζεται να γυρίσει πίσω. Καθώς όμως απλώνει τα χέρια του και ψαχουλεύει μέσα στο σκοτάδι, πιάνει ένα σώμα. Χωρίς να καλοσκεφτεί αρπάζει τον άγνωστο

άνθρωπο και τόν σφίγγει με δύναμη με τὰ δύο του χέρια, έτοιμος νὰ τόν πετάξει με δύναμη κάτω. "Ένα βογγητό, ένα γυναικείο βογγητό, τόν κάνει νὰ χαλαρώσει τὸ σφίξιμο.

— Πόλα!, κάνει. "Εσύ είσαι, Πόλα;

— Κεραυνέ!, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ γυναίκα. Εἶμαι ἡ βασίλισσα!

— Ἡ βασίλισσα; Κατάφερες νὰ γλυτώσεις; Πρὸς τὰ πού πήγαν οἱ ἐχθροί μας;

— Φοβάμαι πὼς θὰ μᾶς βροῦν, γιατί μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος με ἀκολούθησε!

— Πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα!

Πιάνονται χέρι - χέρι και ξεκινοῦν. Δὲν προλαβαίνουν νὰ κάνουν οὔτε δυὸ βήματα, ὅταν ἡ κρύα λάμψη ἑνὸς φακού τοὺς χτυπάει στὰ μάτια. Εἶναι ὁ φακὸς τοῦ γίγαντα! Ὁ Κεραυνὸς ὀρμάει ἐπάνω του και τόν χτυπάει με λύσσα στὸ στομάχι. Ὁ γίγας ὁμως δὲν πέφτει. Βγάζει τὸ πιστόλι και ἑτοιμάζεται νὰ πυροβολήσει. Ὁ Μπίλ νοιώθει τώρα πὼς τίποτε δὲν τόν γλυτώνει ἀπὸ τὸ θάνατο και κλείνει ἀθελά του τὰ μάτια.

"Ὁμως τὸ πιστόλι τοῦ γίγαντα δὲν πυροβολεῖ! Κάποια βλάβη ἔχει πάθει! Ὁ Μπίλ βρίσκει εὐκαιρία νὰ ριχτῆ ἐπάνω του και νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξει με μιὰ ἔξυπνη λαβή. Ὁ ἀντίπαλός του τώρα στηρίζεται στὸν τοῖχο και ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ. Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνουν δυὸ ἄνθρωποι ἀκόμη μέσα στὸ δωμάτιο.

Εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς και ἕνας ἄλλος!

Ὁ Μπίλ κυττάζει ὀλόγυρά του μήπως διακρίνει καμμιά ἔξοδο, μὰ δὲν βρίσκει τίποτε. Ἀναγκάζεται νὰ σηκώσει τὰ χέρια και νὰ σταθῆ πλάι στὴ βασίλισσα. Τώρα πιά τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σώσει και ν' ἀλλάξει τὴν κατάσταση. Εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς συμμορίας! Ἡ τύχη τους κρέμεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γίγαντα και τοῦ Ἀμερικανοῦ!

Ἡ ἀνεπισητή Σωτηρία

ΤΟΥΣ ἀναγκάζουν νὰ προχωρήσουν με τὰ χέρια ψηλά και νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Προχωροῦν σὲ ἕνα μακρὸ διάδρομο και, φτάνοντας στὸ τέλος του, στρίβουν δεξιά. Ἐκεῖ μπαίνουν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο ποῦ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα αἰδύνατο φῶς. Ὑπάρχουν και κεῖ μερικὲς πρόχειρες πολυθρόνες. Οἱ δυὸ ἄντρες κρατοῦν τὰ πιστόλια και ὁ γίγας με τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο παίρνει ἕνα σκονιὶ και τοὺς δένει τὸν καθένα πάνω στὸ κάθισμά του. Τοὺς σπρώχνουν και τοὺς δυὸ κοντὰ στὸν τοῖχο και κάθονται ἀπέναντί τους.

— Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σας δὲν θὰ ἀργήσει νὰ ἔρθῃ, ἀπειλεῖ ὁ Ἀμερικανὸς. Θὰ σᾶς παραλάβῃ ὁ Βάγκ ποῦ ἐσένα ἰδιαιτέρως, Κεραυνέ, σὲ ἔχει μεγάλο ἄχτι. "Ἔστετε νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὴν αἰχμαλωσία σας. Σὲ λί-

γη ώρα θα είναι εδώ. Τότε, αλλοίμονό σας!

Μπαίνει ένας άντρας ακόμην στο δωμάτιο.

— Τί έγινε; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἀμερικανός. Βρήκατε τοὺς ἄλλους δύο;

— Ὅχι, δὲν μπορέσαμε μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς βροῦμε. Φαίνεται πὼς κάπου ἔχουν κρυφτῆ.

Ὁ Μπίλ χαίρεται στὴ σκέψη πὼς ἡ Πόλα μὲ τὸν Τὸμ γλύτωσαν. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ κάνουν κάτι γιὰ νὰ τὸν γλύτωσαν. Ποιὸς ξέρει, μπο-

— Πήγαυε ἔξω καὶ πρόσσεχε νὰ μὴ φανερωθῆ κανεὶς, τὸν διατάζει ὁ Ἀμερικανός.

Ἐκείνος βγαίνει καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνὴ βόλτες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Μπίλ νοιῶθει ἄφηνικά πίσω του κάτι νὰ ἀνεβαίνει στὴν πλάτη του. Εἶναι ἓνα πρᾶγμα ζωντανό! Σίγουρα, εἶναι κάποιος ποντικὸς πὺ θὰ ξεφύτρωσε ἀπὸ καμμιὰ τρύπα τοῦ τοίχου! Κάνει νὰ κινηθῆ γιὰ νὰ τὸν διώξη, ἀλλὰ μιὰ σκέψη συγκρατεῖ τὴν κίνησή του: ἀν ὁ ποντικὸς ἀρχίση νὰ δαγκώνη τὸ σκοινὶ πὺ τὸν ἔχουν δεμένο;

Ὁ ποντικὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ δαγκώση τὸ σκοινὶ, ἀρχίζει νὰ ροκανίζει τὰ ρούχα του. Ἐχει σκαρφαλώσει στὸ κορμί του καὶ δὲν νοιάζεται γιὰ τὴ συζήτησή πὺ ἔχει ἀνοίξει ὁ Ἀμερικανός.

Νὰ ὅμως πὺ ἓνας ἄλλος ποντικὸς τοῦ κάνει παρέα. Ἀρχίζει κι αὐτὸς κατὶ νὰ δαγκώνη... Ὁ Μπίλ μὲ δυ-

σκολία κρατᾷ τὴ χαρὰ του καὶ διατηρεῖ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπό του! Ὁ δεῦτέρος ποντικὸς ροκανίζει τὸ σκοινὶ! Ναι, ἀρχίζουν τὰ δόντια του νὰ τρίχουν ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ. Εὐτυχῶς πὺ ὁ Ἀμερικανὸς μὲ τὸ γίγαντα συζητοῦν ἀδιάκοπα καὶ δὲν ἀκοῦν τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν τοῦ!

— Ἀργησε ὁ Βάγκ, λέει σὲ μιὰ στιγμή καὶ κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

Ὁ Μπίλ ἀγωνιά. Ὅλες του τὶς ἐλπίδες, τὶς ἔχει στηρῆξει στὸν ποντικὸ, πὺ λὲς καὶ τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Ἄν ἐξακολουθήση ἀκόμη τὸ ροκάνισμα, ὥσπου νὰ ἔρθη ὁ Βάγκ, τὰ χέρια του θὰ εἶναι ἐλεύθερα! Προσπαθεῖ νὰ μὲνη ὅσο μπορεῖ ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος, γιὰ νὰ μὴ φοβίση τοὺς ποντικούς.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά, πὺ φαίνονται στὸν Μπίλ ὀλόκληροι αἰῶνες. Ὁ ποντικὸς κάνει ξένοιαστος τὴ δουλειὰ του ἐπάνω στὸ σκοινὶ, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔχει χωθῆ στὰ ρούχα του καὶ τοῦ γαργαλεῖ τὴν πλάτη. Ὁ σκοπός, πὺ κάνει βόλτες ἔξω στὴν πόρτα, μπαίνει μέσα καὶ λέει στὸν Ἀμερικανό:

— Ἀκοῦω βήματα, κάποιος ἔρχεται.

Οἱ δύο ἄντρες ἐτοιμάζουν τὰ πιστόλια τους καὶ βγαίνουν ἔξω, ἐνῶ ὁ γίγαντας δὲν τὸ κουνάει ρούπι ἀπὸ τοὺς δύο αἰχμαλώτους.

— Εἶναι ὁ Βάγκ!, κάνει ἡ βασίλισσα τρομαγμένη.

— Μην φοβάσαι, τής άπαν-
τῶ ὁ Τόμ. Ἐχω μιὰ μικρὴ ἑλ-
πίδα.

— Φοβάμαι πῶς τίποτε δὲν
θὰ μπορέση νὰ μᾶς γλυτώσῃ
ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὁ Βάγκ θὰ
μᾶς σκοτώσῃ χωρὶς οἶκτο.
Ἄπὸ ποῦ μπορούμε νὰ περι-
μένουμε βοήθεια;

Μόλις τελειώνει τὰ λόγια
της, ἕνας ψηλὸς ἄντρας μπαί-
νει μέσα. Τὰ μάτια του πε-
τοῦν φλόγες μίσους. Κυττάζει
γιὰ λίγο τὴ βασίλισσα καὶ
ἔπειτα καρφώνει τὸ βλέμμα
του στὸν Μπίλ. Εἶναι ὁ Βάγκ!
Ὁ τρομερὸς καὶ αἰμοβόρος
Βάγκ!

— Στὴν κοιλάδα σᾶς γλύ-
τωσε ἡ τρύπα, λέει μὲ ἀπει-
λητικὴ φωνὴ κυττάζοντας πᾶν
τα τὸν Μπίλ. Ἐδῶ ὅμως μπο-
ρεῖς νὰ μοῦ πῆς ποιὸς θὰ σὲ
γλυτώσῃ; Μήπως καιμιὰ τρύ-
πα πάλι;

Ἐνα ἀλάφρωμα ἀπότομο
αἰσθάνεται ξαφνικὰ ὁ Μπίλ σὲ
ὄλο του τὸ σῶμα. Ὁ ποντι-
κὸς ἐπρόλαβε ἐπάνω στὴν πιὸ
κρίσιμη στιγμή καὶ τοῦ ἔκο-
ψε τὰ δεσμά. Παίρνει ὄλο τὸ
χαμένο του θάρρος καὶ περι-
μένει. Περιμένει τὴν καταλ-
ληλὴ στιγμή γιὰ νὰ ὀρμήσῃ.
Τὸ αἷμα του κοχλάζει μέσα
στὶς φλέβες του. Βλέπει τὸν
Βάγκ νὰ προχωρῇ. Κρατεῖ
στὸ δεξιὸ του χέρι ἕνα στιλέτ-
το.

— Τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὸ πι-
στόλι, κάνει ὁ Βάγκ καὶ τὸ
πρόσωπό του πλημμυρίζει ἀ-
πὰ μιὰ ἀγρία χαρὰ. Ἡ σφαί-
ρα σὲ στέλνει μιὰ καὶ καλὴ

στὸν Ἄδη, ἐνῶ τὸ στιλέττο
σὲ βασανίζει καὶ λιγάκι...

Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ
ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ
στὸ κεφάλι τοῦ Μπίλ. Ἡ βασι-
λισσα πλάϊ του βγάζει μιὰ
τρομερὴ κραυγὴ καὶ λιποθυ-
μαίει. Ὁ Κεραυνὸς ὅμως ση-
κώνει τὸ ἀριστερὸ του χέρι
καὶ ἀρπάζει τὸ μπράτσο τοῦ
Βάγκ ποῦ κατεβαίνει μὲ τὸ
στιλέττο, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ του
τὸν χτυπᾷ μὲ ὅση δύναμι μπο-
ρεῖ στὸ σαγόνι. Ἐπειτα χωρὶς
νὰ χάσῃ καιρὸ, δίνει ἕνα σάλ-
το καὶ πετάγεται στὴν πόρτα,
πρὶν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν
ταραχὴ τους οἱ ἄλλοι. Ὁ σκο-
πὸς, βλέποντάς τον ξαφνικὰ
μπροστά του, τὰ χάνει καὶ τὸ
βάζει στὰ πόδια. Μὲ δυὸ πη-
δηματα, ὁ Κεραυνὸς τὸν προ-
φταίνει καὶ μὲ μιὰ τρικλοπο-
διὰ τὸν ξαπλώνει φαρδύ-πλα-
τὺ κάτω, παίρνοντάς του τὸ
πιστόλι καὶ τὸ φακὸ.

Στρίβει δεξιὰ καὶ ἀριστε-
ρά, στὴν τύχη, γιὰ νὰ ἀπο-
μακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ἀ-
κόμη δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέ-
ψῃ πῶς ἕνας ποντικὸς τοῦ ἔ-
σωσε τὴ ζωὴ. Σκέπτεται τὴ
βασίλισσα ποῦ ἔμεινε στὰ χέ-
ρια τοῦ Βάγκ.

«Πρέπει νὰ τοὺς τὴν πάρω
πίσω» συλλογίζεται. «Μονά-
χος μου ὅμως δὲν μπορῶ. Ποῦ
νὰ βρισκεται ἀλήθεια ὁ Τόμ
καὶ ἡ Πόλα; Ἐχουν συναντη-
θῇ πουθενά ἢ περιπλανῶνται
ἀπὸ δὴ καὶ ἀπὸ κεῖ μέσα στὰ
σκοτάδια; Πῶς θὰ μπορέσω
νὰ τοὺς βρῶ τάχα;»

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΜΕ ΜΟΝΟ όπλο του την έλπίδα και τὸ πιστόλι, αρχίζει τὴν περιπλάνησι ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ ἀπὸ διάδρομο σὲ διάδρομο. Βαδίζει μὲ προσοχή γιατί φοβάται μήπως πέση ξανά στὰ νύχια τῆς συμμορίας. Ἡ τύχη, πού μέχρι τώρα τὸν ἔχει γλυτώσει ἀπὸ τὴ μανία τοῦ αἰμοβόρου Βάγκ δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὸν βοηθήσει πιά.

«Ἄν μπορούσα νὰ ἀνεβῶ στὸ παλάτι γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ὁδηγία καὶ τὴ συμβουλή τοῦ "Ἄρκο..." συλλογίζεται. «Πῶς ὅμως νὰ ἀνεβῶ, μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀτέλειωτο λαβύρινθο τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων καὶ δωματίων πού ἔχω χαθῆ;»

Ἡ ὑπερέντασι τῶν νεύρων τοῦ ἔχει τσακίσει κυριολεκτικὰ τὸ σῶμα. Κάνει νὰ ἀκουμπήσει πάνω στὸν τοῖχο γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, ὅταν τὸ αὐτί του παίρνει τὸν ψίθυρο μιᾶς φωνῆς, ὄχι πολὺ μακριὰ του! ...Ἐτοιμάζεται νὰ κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιά μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Μιὰ πλατεία λουρίδα ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς μεγάλου φακού τὸν λούζει ὀλόκληρο! Εἶναι τώρα πιά χαμένος! Σκέπτεται νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ σηκώνει μὲ βιασύνη τὸ πιστόλι του. Τοῦ μένει ὅμως ξερὸ τὸ χέρι μπροστὰ στὰ πρόσωπα πού διακρίνει ἀπέναντί του. Εἶναι ὁ Λούντι μὲ τὴν Πόλα καὶ μὲ ἄλλους

— Μπίλ, εἴμαστε τυχεροὶ πού σὲ βρίσκουμε!, τοῦ λέει ὁ Λούντι. Σὲ νόμιζα γιὰ αἰχμάλωτο. Καὶ ἡ βασίλισσα; Μήπως κατῶρθωσε νὰ ξεφύγῃ;

Ἄ Μπίλ τοὺς ἐξηγεῖ τὰ καθεύαστα καὶ τοὺς ρωτᾷ νὰ τοῦ πούν πῶς συναντήθηκαν μὲ τὴν Πόλα καὶ πῶς κατέθηκαν στὰ ὑπόγεια.

— Ἀνέβηκα ἐγὼ στὸ παλάτι καὶ εἰδοποίησα, τοῦ ἐξηγεῖ ἡ Πόλα. Ὁ Τὸμ πού βρίσκεται;

— Οὔτε καὶ γὼ ξέρω. Ἐλπίζω νὰ κοιμᾶται σὲ καμμιὰ ἤσυχη γωνιά. Ἀλήθεια, τί γίνεται ἐπάνω στὴν πολιτεία, Λούντι;

— Οἱ μάχες δίνουν καὶ παίρνουν. Οἱ δικοὶ μας κρατοῦν ὅμως γερά.

— Γιατί δὲν χρησιμοποιεῖτε τὰ ἀτομικὰ ὄπλα; διαμαρτύρεται ὁ Μπίλ.

— Γιατί δὲν θέλουμε νὰ καταστρέψουμε τὴν πολιτεία μας. Ἄς ἀφίσουμε ὅμως τώρα τὰ λόγια καὶ ἄς προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη τῆς συμμορίας. Καλύτερα ὅμως νὰ χωριστοῦμε σὲ δυὸ ὀμάδες. Ἐσὺ Μπίλ μαζὶ μὲ τὴν Πόλα καὶ τὸν ἕναν ἀστυνομικὸ θ' ἀποτελέσετε τὴ μιὰ ὀμάδα. Μόλις συναντήσετε κάτι ὑποπτο κάνετε μου σινιάλο μὲ τὴ σφυρίχτρα.

Οἱ δυὸ μικρὲς ὀμάδες χωρίζονται καὶ τραβᾷ ἡ κάθε μιὰ τὸ δρόμο της. Ἐτσι χωρισμένοι, ἔχουν περισσότερες πιθανότητες νὰ συναντήσουν

τή συμμορία με την αίχμαλωση της βασίλισσα.

Καθώς προχωρεί η ομάδα του Κεραυνού, ο σύντροφός του σταματάει σε μια στιγμή και τεντώνει το αυτί του:

— Θόρυβος!, κάνει.

Ο Μπίλ σταματάει και στήνει τ' αυτί του. Δεν γελιέται ο σύντροφός του. Είναι ένας μονότονος θόρυβος, που όμως, αντί να τον φοβίση, τον κάνει να γελάση.

— Οί έχθροί μας!, ψιθυρίζει ο άλλος.

— Όχι!, του απαντάει ο Μπίλ. Είναι ο φίλος μας ο Τόμ, που το έχει ρίξει στον ύπνο! Άκους, Πόλα; Είναι το ροχαλητό του!

Στρίβουν τώρα προς την κατεύθυνση του ροχαλητού. Προχωρούν άργα όμως, γιατί το σκοτάδι δεν τους αφήνει να δούν.

Καθώς πλησιάζουν στον Τόμ, έτσι στα καλά καθούμενα, ο Μπίλ αισθάνεται ένα δυνατό χέρι να τον σπρώχνει απότομα και να τον ρίχνει κάτω! Έπειτα νοιώθει ένα σώμα να όρμάει επάνω του και να προσπαθή να τον πιάση από το λαιμό για να τον πνίξη.

— Πόλα, φώς!, κατωρθώνει ν' άρθρωση ο Μπίλ πριν τὰ χέρια του άγνωστου του σφίξουν το λαιμό.

Άντι για την Πόλα όμως του άπαντά ένας στεναγμός και ο γδούπος ενός σώματος που πέφτει κάτω.

Τὰ έχει κυριολεκτικά χαμέ-

να και δεν ξέρει τί συμβαίνει. Ο σύντροφός του είναι αυτός που προσπαθεί να τον πνίξη ή κάποιος άλλος;

Με μια άποφασιστική κίνηση, αναποδογυρίζει τον έχθρό του και προσπαθεί να του ξεσπίξη τις παλάμες από το λαιμό του. Με το γόνατό του τον χτυπάει στο στομάχι πολλές φορές. Τὰ χέρια τώρα του αντιπάλου του χαλαρώνουν. Χωρίς άργοπορία ο Μπίλ τραβάει το στιλέττο και χτυπάει στα τυφλά. Το σώμα του έχθρου του χάνει τώρα κάθε ίχνος ζωής και κυλιέται μουγρίζοντας.

Ο Μπίλ ανάβει το φακό του και ρίχνει το φώς του στο πρόσωπο του νεκρού. Είναι ο σύντροφός του. Ποιός θά το πίστευε πώς ένας άκόμη προδότης της βασίλισσας ύπηρετούσε στις τάξεις της άστυνομίας;

Η Πόλα δίπλα είναι πεσμένη κάτω και προσπαθεί να σηκωθεί κρτώντας το χτυπημένο κεφάλι της με τὰ δυο χέρια.

— Τί έπαθες; την ρωτά ο Μπίλ.

— Τη στιγμή που μου ζήτησες φώς, δέχτηκα μιὰ τριμερή κλωτσιά στο στήθος και κυλίστηκα κάτω χωρίς να μπορώ να μιλήσω και να κάνω τίποτε. Έσένα τί σου συνέβει; Που είναι ο σύντροφός μας;

Ο Μπίλ τής τον δείχνει ξαπλωμένον κατά γής. Η κοπέλα ανατριχιάζει βλέποντάς τον.

— Μη λυπάσαι, Πόλα. Εί-

ναι κι' αὐτὸς ἕνας ὑπουργὸς προδότης πού δυστυχῶς ὑπηρέτουσε στὴν ἀστυνομία. Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὸ φίλο μας.

Τὸ ροχαλητὸ μεγαλώνει. Δὲν τοὺς χωρίζει πῶρα ἀπὸ τὸν Τόμ, παρὰ λίγη ἀπόστασι.

— Μπίλ! τὸ νοῦ σου, Μπίλ!

Ἡ Πόλα τὸν γραπώνει σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβάει κοντὰ της.

— Τί συμβαίνει Πόλα; τὴ ρωτᾷ ὅσο πιὸ σιγανὰ μπορεῖ.

— Κάτι κινήθηκε στὸ σκοτάδι, Μπίλ! Πρόσεξε!

Ὁ Κεραυνὸς ὀπισθοχωρεῖ. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ σκέψι πηγαίνει στὴν ἄλλη: Μήπως ἄραγε οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἔχουν χρησιμοποιοῦναι τὸν Τόμ μὲ τὸ ροχαλητὸ του σὰν ζωντανὴ παγίδα γιὰ νὰ τοὺς πιάσουν;

Στρίβουν σὲ μιὰ γωνία καὶ

γονατίζουν κάτω. Περνοῦν ἀρκετὰ λεπτὰ χωρὶς νὰ συμβῆ ἀπολύτως τίποτε.

— Θὰ πάω μιὰ στιγμὴ μόνος μου ὡς τὸν Τόμ, Πόλα. Περίμενε με καὶ στὸ παραμικρὸ πού θὰ ἀκούσης τρέξε κοντὰ μου.

Ἀρχίζει νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰ. Ὅσο προχωρεῖ τόσο διστάζει. Κάτι τοῦ λέει μέσα του πῶς ὁ φίλος του θὰ γίνη ἢ καταστροφὴ του. Ἐν τούτοις, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφίση ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ μαζί του.

Ἰπροχωρεῖ καὶ φτάνει τόσο κοντὰ του μέσα στὸ σκοτάδι, ὥστε νὰ διακρίνῃ τὸ ξαπλωμένο του σῶμα. Ἐταιμιάζεται ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του ὅταν ἕνα μεγάλο ἀνθρώπινο σῶμα ἐφέτει ἐπάνω του καὶ τὸν κάνει νὰ βογγήσῃ ἄθελά του ἀπὸ τὸν πόνο...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Οἱ Κύπριοι ἀναγνώσται μας

Μποροῦν νὰ προμηθεῦνται ὅλα τὰ παρελθόντα τεύχη «Μ. Ἡρώς», «Ἕπε ἀνθρώπου», «Τάργκα», «Γεράκι», «Παιδικὸ Πανεπιστημίου», «Μ. Ἱππότη» καὶ «Γέλιο τοῦ Παιδιοῦ» ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, Βαρόσιαι Κύπρου.

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 4 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ

ὁ μικρὸς Κεραυνὸς καὶ ὁ φίλος του Τὸμ ὁ ὑπναρὰς
βγαίνουν ἐπιτέλους ἀπὸ τὴν ὑπόγεια χώρα τῆς βα-
σίλισσας Λίντας καὶ ἀνεβαίνουν στὴ Νέα 'Υόρκη,
γιὰ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴ σωτη-
ρία τοῦ κόσμου!

Ἐνα τεύχος ποὺ θὰ μεῖνῃ ἀλησμόνητο!

Μὴν ξεχάσετε νὰ πάρετε τὸ

Τεύχος 100

τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», ποὺ θὰ περιέχει ἐντελῶς δω-
ρεὰν μιὰ νέα εἰκονογραφημένη ταυτότητα!

